

BARKÓKEFE

4. szám

2011. nyár

fanzine

Akik látták a Cass című filmet, azok számára ismerős lehet a következő történet, mely a fanzine létrehozása utolsó fázisának anekdotája. Ugyebár a filmben bemutatják, ahogy a főszereplőt néhány évre börtönbe zárják. Beköltözésekor nem esik le a smasszernak, hogy miért szeretné Cass a Lacoste-ruhákat választani. Csak amikor meghallja a nevét, akkor kezd el barátkozni, miszerint ő is járt meccsre, egyébként nem érdekelt volna az újabb elítélt. Valami hasonló volt velem is. Már a második, egyben utolsó napon jártam a nyomtatós boltban, ahol megszülettek a fanzine-ek, sőt, épp a fizetés és távozás pillanatai játszódtak, amikor az egész munkafolyamatban segítő nyomtatós-pultos főszer benyögi, hogy régen ő is ilyen zenéket hallgatott, pl. M.A. Skins-t. Nem emlékszem pontosan, de mintha megkérdezte volna, ismerem-e, azt válaszoltam, nem hallgatom, majd megjegyezte, persze, még fiatal vagyok, nem ismerhetem, mert ők egy régi, pécsi zenekar. Aztán jött még azzal, hogy képzelem, milyen nehéz lehetett interjút csinálni ezekkel a bandákkal (itt gondolom a két magyar Oi! zenekar interjújára célzott). Egy perccel később már nem voltam az üzletben. De körülbelül olyan fejet vágtam, mint Cass, mikor hozzászegezte a börtönőr a kérdést, hogy melyik mob volt a legerősebb, akikkel verekedtek. A csóka hibátlanul rombolta le a két napja felépített bizalmamat másodpercek leforgása alatt. És mivel bele is olvasgatott az újságba, a negyedik számot kénytelen leszek máshol kinyomtatni, de talán túlélem. Így már érthető, miért volt olyan előzékeny, miért kaptam ingyen a tűzést, és a második alkalommal miért engedett el ötszáz forintot a végösszegeből.

Szó mi szó, a harmadik szám ki- és eladásához sokkal több anekdota fűződik, mint a másodikhoz, már-már vetekszik az első szám kalandjaival (ez abból is meglátszik, hogy most gond nélkül teleírom ezt az oldalt, az előzőnél pedig igencsak szenvedtem). Megesett velem például az az eddig elképzelhetetlen eset, hogy egy számot úgy adtam el valakinek, hogy utólag nem emlékszem rá, ki volt az. Ez az Oppressed-koncert előtt/után történt, akárhogy számoltam a példányokat, valakinek kellett még adnom egyet, de akire emlékszem, az mind számon van tartva, egyvalaki kivételével. Hogy ki lehet az, azóta se tudom, és talán már ki sem fog derülni. Ide tartozik még, hogy bár nagyon viccesen alakult a nyomtatás, valamint az egyéb sztorik is érdekesek, mégis ebből a számból fogyott a legkevesebb. Gondolkodtam ennek magyarázatán, de semmi logikust nem következtettem ki. Lehet, hogy kissé sablonokba rendeződik a felépítés, ezáltal ismétlődnek a rovatok, azonban azt senki nem mondhatja, hogy nem „teljesítek” olvasói kívánságokat. Az első (legalábbis amit teljesítettem) a több magyar interjú volt, az előző számban ez meg is valósult (de csak abban, itt ismét nincsenek). Ezután azt kaptam, hogy még mindig a koncertbeszámolók, tehát a „saját írások” a >>legjobbak<<, és hogy ezekből lehetne több. E felvetésnek az elkövetkező oldalakon próbálok megfelelni, magam is meglepődtem, ezúttal mennyi eseményről tudok írni. Érdekes, hogy ezeket néhány egyéb -online- helyen bármikor publikálhatnám, de kénytelen vagyok itt papírra vetni őket. Egyrészt aki ezekre kíváncsi, annak meg kell vennie a lapot, esetleg kölcsön kell kérnie valakitől, másrészt ezek nélkül nem állna össze az általam megkövetelt minimális cikkmennyiség (vagy ha összeállna, akkor tovább tartana elkészíteni, és még sablonosabb lenne, mint e beszámolók mellőzésével).

Tekintve, hogy kevés fanzine fogy, már-már örültem hangzott az ötlet, hogy belekezdjek egy ska fanzine-ba is. Elkezdtem összeállítani egy tervet/vázlatot, hogy miről is írnék... sajnos ezután abba is maradt az egész. Ugyanis rájöttem, hogy az újság hasonlóan nézne ki, mint a Barkókefe, csak teljesen ska-ban, amivel lehet, hogy nagyobb „sikereket” érnek el, de berögzülne a sablonos kialakítás még egy helyen, amiből már nehéz lenne kilépni (így is az). Később esetleg, ha nagyobb kreativitásom lesz, talán ismét belevágok a munkába.

Sajnálatra méltó, hogy az előző játékra nem érkezett egyetlen megfejtés sem, ezért nincs győztes, a matricát majd felragasztom én (azóta már van hova). Új kérdés: Ki(k)től származik a következő idézet: „A drog a futball.” A helyes megfejtést beküldők között egy Cockney Rejects hátfelvarrót sorsolok ki. Válaszaitokat az oldal alján található ímé címre küldjétek. Fent már említettem, hogy próbálok kívánságokat teljesíteni. Most viszont én kérek tőletek egyet. A második szám után befuccsolt a kezdeményezés, de ezúttal felújítanám. Arról van szó, hogy írástok meg véleményeteket a fanzine-ről. Lehetőleg minél több karakterben. Nem nagy dolog, de nekem sokat számít, és annyit el is árulok, hogy a fenti két „valóra vált” kívánság ilyen több soros beszámolókon keresztül jutott el hozzám. Tervben van egy minidisztró beindítása, ami főleg e négy szám árusításából állna, de egy-két kisebb dolog is megtalálható lenne ott, melyek főleg koncerteken lennének elérhetőek. Ennek kialakítása az áru mennyiségétől, és a koncerteken való megjelenésemtől függne, remélem, gördülékeny lesz mindkettő, és olyan olvasókkal is összefutok, akiket nem ismerek (ilyenek is vannak).

kapcsolatfelvétel:

barkokefe@gmail.com | tllis.uw.hu | facebook.com/barkokefe

AKTUÁLIS

Újraindult a skinhead.hu! Három és fél évnyi hallgatás után a régi, de meg nem unhatatlan köntösben jelentkezik a klasszikus weboldal. Az egyéb körökben csak „csicska.hu”-nak keresztelt honlapnak sikerült **SKINHEAD.HU** megőriznie tartalmát, így azok számára is olvashatók a több éves cikkek (interjúk, ajánlók, biográfiák stb.), akiknek korábban erre nem volt lehetőségük. Aki egy igazán legendás turnébeszámolót szeretne olvasni, feltétlenül kattintson a 2005-ös Böiler–Derkovbois-turnéről szóló írásra, megfelelő közegben biztos kötelező olvasmánná tenném. Két interjút ajánlanék még, melyek szintén érdekes olvasmányok: az egyik egy cseh szkinheddel, Vladdal készült, a másik pedig a kolozsvári punkzenekarral, a Los Pogossal. A frissítéseket egyelőre keskeny csövön csepegtetik, de reméljük, a nyári zsongásban beindul az élet (a fórumon is).

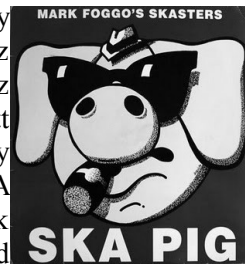
o o

2011. szeptember 24-én ismét Oi! koncerttől lesz hangos Győr városa. A márciusi, fergeteges Oppressed-buli után ezúttal nem kisebb név, mint a holland **Evil Conduct** látogat a Rába partjára. A jegyvásárlás éppen elővételi stádiumban jár, ez azt jelenti, hogy kedvezményes árú, 3500 Ft-os tikettek válthatók. Ezt azért érdemes megjegyezni (és mihamarabb megvásárolni), mert a helyszínen csak 4000 forintos jeggyel lehet bejutni, ami majdnem kétször árával drágább. Az esemény természetesen ismét a Boots in the air fesztivál keretei között zajlik le, mely az AorA (Akció vagy Apátia) egyik szekciója, vagy minek nevezem. A koncertnek a Tatanka Music Club (rég neve: Red Rocket) ad helyet, mely a győri vasút- és buszállomástól két perc sétára található. Elővételes jegyet az aorafestival@gmail.com címen lehet intézni. Ahhoz, hogy minél több hasonló koncert legyen kis országunkban, mindenkire szükség van, hogy megjelenjen, támogassa a szervezéseket. Tégy így te is.

o o

Amikor márciusban kihagytam a bécsi Hotknives-bulit, nem gondoltam volna, hogy ilyen hamar pótolni tudom. Erre lesz ugyanis példa november 5-én (szombaton), az osztrák főváros OST klubjában. A tavaszi programtól eltérően azonban kicsit más lesz az aznap esti hacacaré. A Hotknives-zal együtt érkezik ugyanis Mark Foggo is. Mielőtt arra gondolnánk, hogy külön-külön adnak koncertet, nem ez fog történni, ugyanis egy egyedi show keretein belül a **The Hotknives+Mark Foggo** együtt lépnek színpadra. A zenekart senkinek nem kell bemutatni, Mark Foggo neve viszont talán néhányunknak idegenül hangzik. Nos, Mark úr 1980-ban költözött Londonból Amszterdamba, majd megalapította a Mark Foggo & The Secret Meeting formációt, ezt követte 1987-ben a Mark Foggo's Skasters, mely azóta is létezik. Tehát Mark a maga 61 évével a Hotknives-hoz csatlakozik (nem csak) egy este erejéig. A laikus rajongó számára rejtély, hogy milyen számokat fognak játszani, de személy szerint remélem, hogy főleg Hotknives-dalok kerülnek terítékre, régiak és újak egyaránt, elvégre azért megyek.

o o

Old Firm Casuals. A név talán ismerősen csenghet néhány naprakész olvasónak, ez lenne ugyanis a Rancid tagjának, Lars Frederiksennek a legújabb side projectje. És mivel nem kerülnek csak úgy Rancid-side projektek bemutatásra a fanzine hasábjain, ezért le kell azt is írni, hogy a zenekar Oi!-t játszik. A legkülönlegesebb mindenképpen az volt, hogy a több mint tizenöt éven keresztül tarajt, tüske és egyéb punk hajakat viselő Lars ezúttal kopaszon, Martens bakancsban és nadrágtartóban pózol. Érte már kritika is a zenekart, nevezetesen a tény, hogy Lars tulajdonképpen milliomosként „játssza” a szkinhedet, és negyven évesen jött csak rá arra, hogy neki ezt az életmódot kell követnie. Szó volt még arról is, hogy állítólag pedofilokkal barátkozik, a pletyka pedig egyre terjed... az biztos, hogy már rögzítettek egy kislemezt, mely szépen fogy. Négy számot tartalmaz, és meg kell mondjam, igen kellemes nóták születtek, személyes kedvencem a *Lone Wolf*. Ne ítélj az első pletykák és mendemondák után a zene meghallgatása nélkül!

George Marshall: Total Madness

1993 májusában jelent meg a *Total Madness*, ami a Camden Town-i nutty boys zenekarról, a Madnessről szól. Szavakban és képekben vázolja fel a zenekar történetét a távoli, homályos múlttól napjainkig (nyilván a kiadás napjáig), a Finsbury Park-i koncertig, és az 1992-es karácsonyi turnéig. Több információ van benne, mint amennyit a zenekarról írtak más könyvekben összesen.

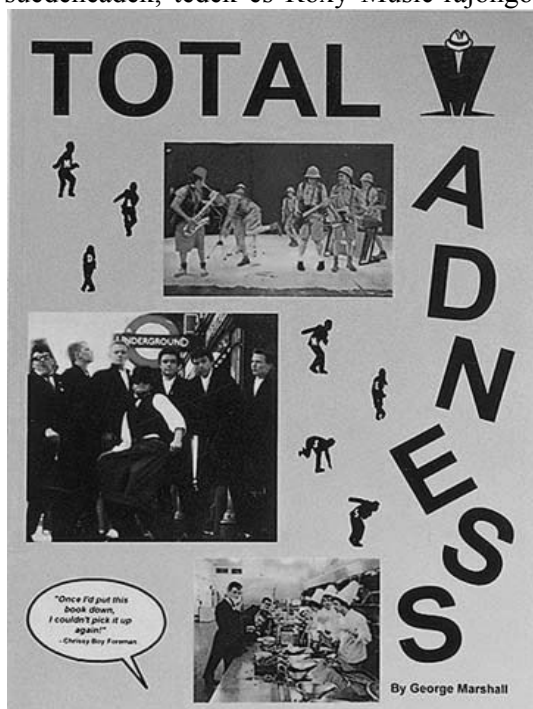
Graham McPherson számára a paradicsom London volt. Nem azért, mert a Bow harangjainál született, de ha gyermekkorod nagy részét itt töltöd, a Big Smoke világos fényei hamar vonzóan jelennek meg. Valójában a Sussex-i tengerparti sávról származott Hastings városából, de nem maradt ott sokáig.

Apja akkor lépett le, amikor Graham három éves volt, hátrahagyva a jazzénekes anyát, hogy nővérét és őt felnevelje. Egyedülálló szülőként nem könnyű az élet, de ha kocsmákban és klubokban fellépve keresed a pénzt, a családi élet más ütembe kapcsol. A fiatal Graham McPherson messzi városokban találta magát, mint Manchester és Liverpool, mielőtt elküldték volna a nagynénjéhez Észak-Walesbe nyolc évesen. De legalább egy jó dolog létrejött a zene világával való kapcsolatából. Beceneve, a Suggs egy jazz lexikonból származik.

Négy évet töltött Walesben egy bugris életet élve, miközben Londonról, és a főváros kínálta lehetőségekről álmódzott. Mindennél jobban Suggs arra vágyott, hogy mod és szkinhed csapatok tagjává váljon, akikről az újságban olvasott. És eljött a nap, amikor anyja úgy döntött, hogy visszaköltözik délre, és letelepedett London északi részén, Suggs pedig úton volt álmai felé. Legalábbis megvolt játékához a terv. A probléma ott kezdődött, hogy a londoni gyerekeknek senki sem mondta meg, hogy mik a játékszabályok.

Amikor megérkezett a Swiss Cottage-i Quinton Kynaston fiúiskolába, nemcsak hogy mindenki vidékiként bánt vele, de a mod és szkin bandák is a múlt része lettek. Még mindig nem érezte, hogy tartozna valahova, és gyermekkorra továbbra is magányos maradt. A folyamatos költözés egyáltalán nem segítette iskoláztatását, anyja sosem erőltette, hogy tanuljon, de azért sikerült két o-levelt és egy CSE-t megszereznie, és továbbtanult a hatodik fokozatért is. Nem mintha nagyon akart volna, de érdemesnek találta betartani a társadalmi elvárásokat.

Habár a bandák nem tűntek el teljesen. Ott volt a néhány között az Aldenham Glamour Boys, ami svedeheadek, tedek és Roxy Music-rajongók különös keverékéből állt, nevüket pedig az Aldenham Boys

Clubtól vették, ahol gyakran megfordultak. A maguk módján mindegyik kiközösített volt, de együtt olyanokká váltak, akikre figyelmet fordítottak az emberek. Mint minden mob, ők is harcoltak a rivális bandákkal, ami egyébként az ország minden szegletében természetes volt. A *Mechanikus Narancs*ot akkoriban mutatták be a mozikban, a Glamour Boys pedig számtalanszor megnézte. De nemcsak ezt a filmet, hanem a *Dumbót* is, ami akkoriban fenyegette a társadalmat.

Suggs először egy hampsteadi utcán futott össze a csoporttal. Ez volt az az élet, amire Suggs vágyott, de keveset tudott arról, hogy mit tartogatott még számára a végzet. Ebben a különös bagázsban volt három figura, akik már az általános iskola óta ismerték egymást, és akiket Suggs hamarosan még jobban megismert. Ők voltak Chris Foreman, Mike Barson és Lee Thompson.

Chris elhagyta az Owen's Gimnáziumot Islingtonban egy o-level végzettséggel, majd kilátástalan munkákba fogott, úgymint kórházi portás, festő, dekoráló. Rövid ideig Lee-vel együtt dolgoztak a Camden Council kertészeiként, ami inkább vicc volt, mintsem útlel a jólét felé.

Lee rossz irányból közelített az élet felé, és sokáig úgy tűnt, nem is halad a jó irányba. A Highgate Road-i panelházak egyikében nevelte anyja, apja ideje nagy részét leginkább börtönben töltötte. Young Thommo, ahogy a haverjai hívták, egyébként sem volt egy angyal, rövid idő alatt tizenháromszor került bíróság elé. A tizennegyedik születésnapján ellógott az iskolából, és táskát lopott egy kórházi öltözőszekrényből. 130 fontot talált benne, főleg aprópénzben, és elkövette azt a hibát, hogy maréknyi félfontosokat kezdett osztogatni a barátainak. Valaki feljelentette, aminek következtében intézetben raboskodott 1971 novembere és 1973 januárja között. A Chafford Approved Schoolba került, de legalább a hétvégéken kiengedték.

Mike Barson a Hornsey Art College-ba került, de egy év után elbocsátották, mert művészeti karrierjét a hatalmas, falakra fűjt graffitikben látta. A New York-i metró bandái voltak rá hatással, akiket a Sundayben látott, és nem látta értelmét, hogy lekorlátozza tehetségét az iskolapadra, miközben Észak-London minden falának téglája festékért áhítozott. Lee is csatlakozott a graffitizéshez Kix álnéven, egyik leghíresebb mesterművük az autók karambolja volt, amit később George Melley bele is írt könyvébe.

Mike művészeti iskolában töltött egy éve nem volt teljesen haszontalan, mert itt kezdett zongorázni tanulni. Valójában a zene kezdett mindhármuk életében nagy szerepet játszani. Ugyanazokat a zenét hallgatták – Motown, The Coasters, Fats Domino. A Roxy Music szintén a kedvencek közé tartozott, csakúgy, mint a helyi hősök, a Kilburn & The High Roads, Alex Harvey és a látszólag halhatatlan Gary Glitter, s idejük nagy részét koncerteken töltötték.

1976-ra megérkezett a punk, és berúgott néhány ajtót a zeneiparban. A helységek kitérték kapuikat a tapasztalatlan zenészek számára, de végül is bárkinek, aki egy zenekar tagja volt. Ezzel a zenei tudással, és testvére, Ben útmutatásai segítségével Mike alakított egy bandát. Chris és Lee mindig mondták, hogy szeretnének zenélni, úgyhogy csatlakozásuk természetes volt. Az pedig, hogy egyikük sem tudott kottát olvasni, csak pusztán technikai probléma volt számukra.

Mike a fehér billentyűkön már képest volt csilingelni, egyébként pedig engedélyt kapott arra, hogy használhassák testvére gitár+amp kombóját, valamint egy zenekar elengedhetetlen tartozékához, egy furgonhoz is hozzájutottak. Végezetül sikerült saját házukban megszervezni a próbákat, így nyilvánvaló lett, hogy ő lesz a zenekar vezetője. Eközben Lee-nek egy klarinét jutott a birtokába, amit hamarosan elcserélt egy szaxofonra. Megvolt első és utolsó órája egy zeneiskolában, de sose ment vissza, mert a tanár észrevette, hogy a szaxofonja sérülészámát már kiiktatták. Továbbra is munkanélküli maradt, így volt ideje gyakorolni.

Chris apja egyébként ismert népdalénekes volt, aki próbálta évekkorábban gitározni tanítani fiát, kevés sikerrel. Zenei tudásának hiányát csak azokkal pótolta, amiket Mike mondott neki, s egyszerre csak egy húron játszott. Egy húsz fontos adó-visszatérítés segítségével vásárolta meg első gitárját, mert Lee megmondta neki, hogy hol talál olcsón. Talán azért, mert ő cserélte ki rajta az árcímkét.

Nem voltak tökéletes zenészek, de nem is punkot játszottak. Miközben a Pistols és a Clash öntötte magából a biztosító tű-himnuszait, itt volt három srác, akik egy lopott Fats Domino LP alapján zenéltek. Ráadásul csatlakozott hozzájuk egy negyedik tag is, John Hasler, aki a dobos szerepét töltötte be, és bizonyos Carl Smyth is, aki együtt mosta Lee-vel az ablakokat, s hamarosan a basszusgitárosuk lett.

Carl szintén az élet nagy kívülállója volt. Gyerekként sokat költöztek, éltek a család rokonainál Írországból, Angliában, de még Iránban is, és sokszor maradt ki az iskolából. Szkinhed lett, mikor Lee pénzt adott neki, hogy levágja a haját. Carl alteregója bizonyos Chas Smash lett, a nevet Hasler képeslapjáról szedte, amit egy nyaralásról kapott.

Hamarosan a tűzkeresztség is elérkezett, első koncertjükre 1977. június 30-án került sor. Egy barátjuk, Si Birdsall mondta, hogy játszhatnak a háziulijában Islingtonban, a Compton Terrace-on. A banda neve a The North London Invaders lett, és a hátsó kertben került sor a koncertre. Levitték a zongorát a földszintre, úgyhogy sikerült használniuk, ami onnantól kezdve sose került vissza az emeletre.

Már csak egy ember hiányzott a felállásból, valaki, aki be tudná jártni a manduláit. A posztot ezen az estén egy amerikai srác, Dikron kapta, aki Mike barátnői közül az egyiknek volt a testvére. Dikron feladata az volt, hogy megtanulja a dalokat, de még Elvis Presley szöveggönyvének segítségével is kudarcot vallott. Ha minden terv szerint haladt volna, senki sem lehetett volna bölcsebb, de olyan sötét volt a kertben, hogy nem tudta elolvasni a szöveget. És egyébként sem tudott énekelni, úgyhogy a koncert végül instrumentálisan telt. *Swan Lake*, *I'm Walkin'*, *Lover Please*, *Just My Imagination*, *For Once In My Life*, *It's Too Late* és a *The Roadette Song* voltak azok, melyekkel minden elkezdődött. Összességében szörnyen játszottak, sok ember

még csak nem is zavartatta magát, hogy lejjön az emeletről, de legalább egy embernek tetszett a produkció. És ahogy annak lennie kell, ez az ember volt Suggs McPherson.

Akármi is történt, végül felkérték, hogy meghallgassák. A próba estéjén Suggs bevodkázott az egyik haverjával, Andrew „Chalky” White-tal, és végül csak az egyetlen dalt sikerült elénekelnie, aminek ismerte a szövegét, ez volt a *See You Later Alligator*. Senki más nem jelentkezett énekesnek, úgyhogy csak ennyit kellett tennie, hogy bevegység.

Első igazi koncertjük előtt, amit 1978 februárjában adtak a City And Eastben, Chas és Lee már nem is voltak a banda tagjai. Mindegy, hogy ők léptek ki, vagy ki lettek rúgva, ez attól függ, kitől kérdezed. Hirtelen a dolgok kezdtek komollyá válni – John Hasler szöveggel látta el Mike egyik dalát, a *Mistakest* –, de egy zenekart egyben tartani, amikor a zenei képesség nincs épp prémiumon, nem egyszerű dolog. Chas akkor vált ki, mikor összeveszett Mike-kal, amikor ő nem tartotta be ígéretét, miszerint hazafuvarozza próba után. Lee is távozott, miután elege lett a Mike-kal való végtelen veszekedésekből, s helyettesítésüket nem volt túl nehéz megtalálni.

Gavin Rogers, Mike egyik barátnőjének testvére lett a basszusgitáros, akit elkísért Chris egyik régi iskolatársának a nővére, Lucinda Garland, aki a szaxofont vette a kezébe. A City And Eastben lejátszott koncert lett végül a nő egyetlen fellépése velük, mert egyetemre ment, így Lee előtt újra kinyílt a kapu. A probléma ott kezdődött újra, hogy a szülei Lutonba költöztek, így hiányzott néhány próbáról. Fellépett a következő koncerten a The Nightingale-ben, majd ismét távozott a zenekarból. Továbbra is kapcsolatban maradt velük, néha eljárt a próbákra, de valójában már egy másik zenekarban játszott, a Gilt Edge-ben, ami közelebb székelt új lakásukhoz.

Tovább folytatódott a személyi problémák Suggs kilépésével, amikor választhatott, hogy próbára, vagy Chelsea-meccsre megy, és inkább ez utóbbi mellett döntött. Mivel tartott a futballszezon, a Stamford Bridge élvezett előnyt nála a Finchley Road-i próbaterem helyett. John Hasler kizárólagos alapon csak akkor helyettesíthette őt az énekes posztján, ha megtanulja rendesen a dalokat. Az a tény, hogy nem tudott énekelni, nem számított, mert dobosnak sem volt a legjobb. Gavin Rogers szintén bedobta a törölközőt, mert szerinte a zenekar a teljes szervezetlenség szintjén állt.

Így két helyet kellett betölteni. A basszusgitáros Hasler egyik cimborája, Mark „Bedders” Bedford lett. Mark nagy Motown-fán volt, ezenkívül egy olyan zenekarban játszott, ami Beatles-feldolgozásokból élt. És a szerencse is melléjük pártolt, mert ismert egy Garry Dovey nevezetű alakot, aki be tudott ülni a dob mögé. És ami még jobb, Bedders a William Ellis Középiskola tanulója volt, így sikerült egy koncertet szerveznie a The North London Invadersnek a tanév végi táncestélyen. A nagy nap július 3-a volt, amikor a zenekarnak sikerült is összeszednie 100 fontnyi összeget, amiből fényeket és gitárerősítőket tudtak vásárolni.

Meglepetésszerűen hatott, hogy nemcsak a zenekar tagjainak, de pontosan ugyanannak a felállásnak sikerült még egy koncerten játszani a Warren utcai 3 C's klubban. Azonban minden jó dolognak véget kellett érnie, Lee visszatért ősszel – nem azért, hogy élőben játsszon, hanem hogy összeverekedjen Garry Dovey-val. Zenei különbözőségnek nevezték, de épp elég volt, hogy Dovey kilépjön.

Szerencsére Bedders ismert még egy dobost, név szerint Daniel „Woody” Woodgate-et. Alkalmanként ugyanis együtt játszottak a Steel Erection nevű heavy metál bandában, s Woody szintén ott volt az iskolában adott koncertjükön, ahogy később nevezte az Invaders hangzását, „borzalmas, de kiváló, igazán kemény”. Hallotta, hogy az Invadersnek szüksége van egy dobosra, és ők is akarták, hogy csatlakozzon. Telefonált Beddersnek, de csak azért, mert Bedders nem is gondolt arra, hogy megkérdezze őt!

Ilyen barátokkal megáldva... de mivel nem volt más, akire számíthattak volna, így behívták a következő próbára is. Woody kissé hippy volt, és nagyokos a zenében, de amíg képes volt azt ütni, amit kértek tőle, a zenekar pont rá volt vevő.

A dolog továbbra sem úgy állt, ahogy kellett volna. Az énekes Hasler továbbra sem felelt meg, hiába próbálta, és annyi tehetsége volt az énekléshez, mint egy macskának a sikátorban. Bedders akkoriban egy rológyárban dolgozott, aminek a főnöke egyszer partit tartott, és felkérte a zenekart egy koncertre. John Hasler épp nyaralt, ezért Chrissy Boy megkereste Suggsot, hogy beugorjon, aki kapva kapott az alkalmon. Ezen az estén játszották el először a *My Girl*-t (akkor még a The New Song volt a címe), melyet Mike énekelt, a közönségből pedig kikiabált egy bizonyos Lee Thompson: „Hol a szaxofonos?”

Bár nem volt a zenekarban, Suggsy mindig megfordult a koncerteken, de nyilvánvaló volt, hogy a banda még mindig egy megbízható frontembert keres, amikor Suggs feladott egy hirdetést a *Melody Maker* utolsó oldalán, miszerint a The Invaders professzionális énekest keres! Tette, hogy nem látta, és a próbákra is mindig elment. Tény, hogy egyszer még a dobok mögé is beült! Eközben Haslerre bízta azt a feladatot, hogy szervezze a zenekarnak koncerteket, megkapta a menedzser titlust is.

1978 vége előtt lekötött néhány fellépést, beleértve a Middlesex Polyban lezajlott koncertet, de voltak előzenekar is a reggae The Tribesmen előtt, valamint a punk The Valves előtt a nyugat-londoni Acklam Hallban. Egy helyi szkinhed magnak köszönhetően szerencsések, hogy élve el tudták hagyni Acklamet, de voltak barátságos arcok is a közönségben, mint Chas Smash. Úgy tartják, hogy ezen az estén született meg a nutty tánc. Chas szülei mindketten jártasak voltak az ír táncokban, de az ember, aki ezernyi tánclepet indított el, meg se emelte a lábait tizenhét éves koráig. „Mikor már itt néhány kört, muszáj mozognod, nemde?” – mondta egyszer.

1979 megérkezett, amit a The Invaders a London Film Makers Co-Op-on adott koncertjével köszöntött. Lee visszatért, és a felállás, amit mindenki ismer és szeret mint Madness, teljessé vált. A névváltoztatásra azért volt szükség, mert egy másik zenekar szintén The Invaders néven működött, akiknek szerződésük is volt, amihez nagyobb népszerűség járt. Más nevek is szóba kerültek, mint a The Soft Shoe Shufflers, a The Big Dippers, sőt egy darabig a Morris & The Minors nevet is felvették, de akkoriban nem volt koncertjük, így a M&TM el sem hagyta a próbatermet.

Áprilisra csak egy név volt, amit mindenki elfogadott, melyet Chris talált ki. Egy feldolgozásuk címéből származott, melyet Prince Buster klasszikus kislemezének, a *One Step Beyond*nak a B oldaláról játszottak. A banda új neve a Madness lett. Ezt egy koncerttel ünnepelték meg a The Music Machine-ben, ahol a Sore Throat előzenekarjaként játszottak, ezen az estén történt először, hogy Chas felment a színpadra, és együtt táncolt a bandával. Innentől a dolgok kezdtek jó irányba haladni.

1979. május 3-án, amikor megválasztották Margaret Thatchert, a Madness a Hope & Anchorban játszott, a londoni kocsmák legbátrabbikában, a nutty univerzum központjában, köszönhetően a zenegépnek, ami tele volt Prince Busterrel, és egyéb kedvencekkel. A koncert után még évekig itt voltak, és mikor nem volt jobb dolguk, itt mindig megfordultak. Egy este Lee, Suggs és Carl megjelent egy Rock a Rasszizmus ellen (RAR) koncerten. Egy zenekar Coventryből, a The Special AKA lépett fel aznap, és mikor elkezdtek játszani, a Madness-trió nem hitt a fülének. Itt volt egy zenekar száz mérföldnyi távolságból, egy zenekar, amiről még csak hírből sem hallottak, és szinte ugyanazt a zenét játszották, mint a Madness. Ez túl szép volt, hogy igaz legyen, úgyhogy ezután Suggs beszédbe elegyedett a billentyűsükkal, Jerry Dammers-zel, amiből kiderült, hogy ők sem hallottak sose a Madnessről.

Véget ért az este, és mivel Dammersnek nem volt hol aludnia, Suggs felajánlotta, hogy maradjon nála. Dammers ekkor beszélt arról, hogy megalapítja saját kiadóját, a 2 Tone-t, és máris szeretné megjelentetni a The Special AKA debütáló kislemezét, a *Gangsterst*. Továbbá felkérte a Madness-t, hogy játszanak velük a The Nashville-ben június 8-án, amire rögtön ugrott a zenekar. Az egyetlen probléma csak az volt, hogy a Nashville-i dátum ütközött a Madness első fellépésével a camdeni Dublin Castle-ben. Ezt a lehetőséget egyébként úgy kapták, hogy azt mondták, jazz-t játszanak. Mindkét koncert fontos volt, és igazi Madness-stílusban sikerült is mindkettőt lejátszani.

Miután távoztak a Nashville-ből, mielőtt a The Special AKA színpadra lépett volna, s a Dublin Castle-be való megérkezés előtt Lee megkérte Chast, hogy valahogyan konferálja fel a bandát, Chas akkor találta ki a mára már híressé vált „Hey you! Don't watch that! Watch this!” kezdetű szöveget. Az egyetlen probléma az volt, hogy a zenekar nem tudta a koncert után lehozni őt a színpadról, az utolsó lehetőség, hogy megállítsák örült táncát, az lett, hogy ledobták az emelvényről. De még így is szórakoztató volt, és onnantól kezdve Chas lett a zenekar nem hivatalos Ünnepségek Mestere, és fő nutty táncosa. **VÉGE**

SATURDAYS HEROES

Mivel közel állnak hozzám a svéd zenekarok, és maga a svéd színtér is, ezért talán nem meglepő, hogy egy ilyen nevű svéd bandára rögtön felfigyeltem. Elég fiatalnak számítanak a punkrock berkeiben, de talán meséljenek erről ők. Aki szereti a Street Dogs-féle punk zenét, nem fog csalódní bennük sem.

Miért döntöttetek úgy, hogy cover zenekarként írtok saját számokat is? Tiszta fejlődés volt?

A vicces dolog, hogy mi sosem voltunk egy cover group, a kezdetekkor azért játszottunk feldolgozásokat, mert még nem voltak saját számaink. Aztán elkezdtük megírni a dalainkat, de szerintem mindenki így kezdi fiatalon. Egyébként továbbra is játszunk feldolgozásokat, mindig fogunk.

A nevetek egy Business-album címéből, a Saturday's Heroesból jön? Egyáltalán milyen zenék voltak rátok hatással?

A név valószínűleg onnan jött, de ez még akkor volt, amikor nem voltam a banda tagja. Az elején főleg punk és Oi! zenekarok voltak ránk hatással, de később olyanok is, mint Bruce Springsteen, AC/DC, The Who. Most már több a rock 'n' roll a zenénkben.

Hogyan kerültetek képbe a svéd válogatáslemez, a Chaos Sweden összeállítóinál?

A szerkesztő keresett meg, mi pedig egyszerűen igent mondtunk rá. Jó ötlet volt ez tőle, köszönjük.

Mesélj a Bandwormmel kötött egyezményetekről!

Beszélgettem egyik barátommal, Aronnal az On The Jobból, ő adta ezt a tippet. Elsődlegesen csak egy album kiadásáról egyeztünk meg, még nem tudni, mit hoz majd a jövő.

Hogyhogy csak 1000 példányban adták ki a Set To Sailt? Tervezték, hogy bakeliten is megjelenjen?

Ez a kiadó döntése volt, szerintem ez a normális példányszám. Ha lesz még egy albumunk, azt már szeretnénk LP-n is kiadni, kifejezetten tetszik ez a régi formája a hordozóknak.

Milyen visszajelzéseket kaptatok az albumról, mennyire vagtok elégedettek a hangzással?

Amely vélemények eljutottak hozzánk, azok teljes mértékben pozitívumok. Hogy őszinte legyek, nem voltunk 100%-ig elégedettek a végeredménnyel, a hangzás elég gyér, és el is siettük a munkát. Ettől függetlenül a dalok nagy része tetszik, a koncerten pedig a maximumot hozzuk ki belőlük!

Énekeltek svédül is? Hogyhogy csak angol dalokat játszottok?

Egyetlen svéd dalunk van, ez a Finspang, ami városunkról szól. Mivel kedvenc zenekaraink angolul énekelnek, ezért egyértelműnek tartjuk, hogy mi is követjük őket, és nem tervezünk változtatást a jövőben sem.

Hogyan látjátok az otthoni színtereteket?

A punk és az Oi! nagyon jól megy az országban, öröm látni, hogy az emberek szívesen járnak koncertekre, ami össze is hozza őket.

Hallottam, hogy Svédországban a diákok ingyen tanulhatnak zenélni, nálatok ez hogy zajlott?

Igen, sok zeneiskolánk van, és ha akarsz, ingyen tanulhatsz. De szerintem a legtöbb zenész otthon és a zenekarával tanult, mi is így csináltuk, ez az út sokak számára járható.

Kérlek, mutasd be saját városod színterét!

Szinte halott, mi vagyunk itt az egyetlenek, akik punkot játszanak. A metálások sokkal többen vannak.

Mennyire vagtok sportrajongók?

Nem igazán, egyedül a dobosunk az, akit érdekel a labdarúgás, a helyi csapatnak szurkol. A banda többi része pedig egyáltalán nem érdeklődik a sport iránt.

Most, hogy megjelent a Set To Sail, mik a tervek a jövőben?

Jelenleg új dalokat írunk a következő album számára. Talán kiadunk egy kislemezt előtte, de ez egyelőre a jövő zenéje.

Ha régi svéd punkzenekarokat kellene említenem, nagy bajban vagyok, mert nem igazán ismerem

őket, csak a mai svéd bandákra vagyok rálátással. Ajánlj néhány zenekart, akiket érdemesnek találsz!

A legnagyobb svéd punkzenekarok az Ebba Grön, az Asta Kask és a KSMB voltak, és ha jól tudom, mind a 70-es években kezdtek zenélni. Az Asta Kask még ma is aktív, most télen játszottunk velük, nagyon rendes arcok.

A közelmúlt történései

Azon gondolkodtam, hogy az elmúlt négy évben honnan szedtem össze az azt megelőző 5-10 év információit a színtérről. Pontosabban ez nem volt kérdés, hiszen az interneten fent van a fontos események 90%-a, ezért a következő cikkben azokat az internetes fórumokat mutatom be, ahol régen olyanokat írtak, melyeket feltétlenül érdemes elolvasni annak, aki kicsit is érdeklődik, mi volt itt öt vagy tíz éve. De nemcsak erről lehet olvasni, hanem sok, a 60-as és 80-as éveket (főleg Angliát) érintő adat is megtalálható a szkinhedek nem hivatalos/félhivatalos történetéről. Ezeket azért is érdemes összegyűjteni, mert közvetlenül elég nehéz eljutni az alábbi fórumokra, hosszas keresést igényelne mindezekre rátalálni.

Kezdjük talán a **Unite and Win** fórumával. Ez a Skinbomb fanzine utódjának, a Unite and Win webzine-nek volt a fóruma, tulajdonképpen az első, igazolhatóan megmaradt magyar skinhead fórum rejlik a link mögött: <http://sgforum.hu/forum.php3?azonosito=uniteandwin> A több mint egy tucat témában körülbelül egy év alatt több mint 2000 hozzászólás született, ami a 2000-es évek elején nem rossz teljesítmény, tekintve az internet akkori elterjedését. A múlttal kapcsolatban főleg a 80-as évek eleji Oi! elterjedéséről lehet olvasni, ahol mai szemmel nézve meglepő kutatási eredmények születtek, legalábbis egy-két komment mindenképpen mosolyra fakaszt. Ez a fórum egyébként nagyon jó alapot ad arra, hogy bepillantást nyerjünk, mennyire volt 2003-ban elterjedt a színtér itthon. A találkozókat sürgető mai problémával már akkor is megküzdöttek, szerettek volna Olaszországba kilátogatni, melyből végül nem lett semmi, ám ezt később sikerült pótolniuk egy más módon, zenekarok turnéztatásával. Igaz, akkoriban nem okozott gondot az embereknek találkozón megjelenni, ott volt például a tokaji Unite and Win parti, ahol egy nyári hétvége alkalmával természetes volt, hogy szkinhedek az ország másik végéből utaztak több száz kilométert.

A **Punk Portál** előző fórumába (<http://sgforum.hu/forum.php3?azonosito=punk>) azért érdemes beleolvasni, mert legalább két olyan topik van (ska és Oi-music, ska névvel) melyekben elindul a 2000-es évek eleji nem laikus beszélgetés szkinhed témákról, zenekarokról. Itt az információáramlás még gyermekcipőben jár, előfordul pl. a Skrewdriver nevének helytelen leírása (Skywader), illetve olyan hangvételi vita, ami mellőzi a témában való előzetes jártasságot, de persze rengeteg hasznos tény is megjelenik már.

A **Punk Portál** jelenlegi fóruma bár manapság egyáltalán nem mutatja az érdeklődést, de 2003 és kb. 2007 között hihetetlen mennyiségű vita, beszélgetés, eszmecsere ment végbe rajta Oi!, ska, szkinhed stb. témákban. A fórumon belül a Kultúra kategória Oi! - SKA és S.H.A.R.P., az Általános részleg Oi!, valamint a Politika AntiSkinHead és Bonehead-szidó topikjai rejtik a legtöbb adatot, ezekben több ezer komment található. Fontos megjegyezni, hogy a skinhead.hu évtized közepi indulása sem rengette meg a látogatottságot, egészen 2007-ig folytak itt a beszélgetések. Egyetlen probléma, hogy a Politikán belüli két téma majd' négyezer hozzászólása áttekinthetetlen, ezért ezeket végig kell olvasni elejétől a végéig, hogy minden kis adatmorzsára szert tehesünk, mert javarészt szétszórva található meg benne az érdemi dolgok. E fenti hat témán kívül érdemes még fellapozni a Koncertek, bulik részleg Koncertélmények és történések meghatározott fejezeteit, ahol egy-egy nagyobb koncert (pl. a 2005. november 4-5-i hozzászólások a híres-hírhedt Bad Manners-, vagy a 2004-es Kupolás-buli után) beszámolóit olvashatók, szigorúan a megjelentek szemszögéből – nem kell félni, hogy a témában járatlanak is nagyon beleszólnak a gondolatfolyamba.

Ott van még a skinhead.hu egyik régi aloldala, a **realskinhead** fóruma is (<http://sgforum.hu/forum.php3?azonosito=realskin>), ami szintén túlment az 1000 hozzászóláson kb. egy év alatt, de a skinhead.hu 2007-es megszűnésével ez a fórum is kihalt, hiszen az emberek csak az aloldalon keresztül találtak oda. A másik akadály pedig az, hogy zárt a fórum, és csak adminisztrátori jóváhagyással lehet bekerülni, ami mondanom se kell, 2007 óta nem üzemel, így nem nagyon lehet bejutni. De itt is volt egy-két parázs vita, melyek rengeteg adatot tartalmaznak. A régi **M.A.R.S.H.** fórumot talán senkinek sem kell bemutatni, ott is vannak topikok, melyekben értelmes hozzászólások olvashatók, de egy hatalmas szemétdomb lett az egész, ami az adminisztrátor eltűnése miatt úgy is marad, pedig érdemes lenne megtisztítani.

ON THE ROAD
r o v a t

Walk Together Rock Together

2011. február 19.
Bécs

Nem gondoltam volna, hogy a harmadik bécsi látogatásom lesz a legkevésbé zökkenőmentes. Utaztam már vonattal és busszal, ezúttal autóval indultunk Győrből ezen a hideg délutánon (odaig persze vonattal), de nem is ezen múlt. Az odaút kellemesen telt, bár csak négyen indultunk autóval, egy ötödik ember még befért volna. Dobozos söröket kortyolgatva, változatos témákról beszélgetve telt az autópályás út. Akkor tudtam meg, hogy Hegyeshalmot elhagyva azért nem fenéig tejfől az élet, az osztrák autópálya-szakasz például botránnyosan kátyús és ráz. Persze az is érthető, ha a sógorokat nem érdekli, hogy milyen út vezet be a magyaroktól hozzájuk. Bécs felé közeledve valami gyárnál, vagy erőműnél vezetett utunk, az egyik gyárkémény extrém módon tüzelt, úgy nézett ki, mintha percekben belül felrobbanna; az autóból, jó 1 km távolságból teljesen úgy tűnt, mintha apokaliptikus állapotok uralkodnának ott, de nem hallatszott sziréna, teljesen nyugodt volt a város szombat este, úgyhogy ez biztos valami átlagos dolog lehetett. A helyhez GPS segítségével könnyen oda lehetett találni, meg jártunk is már ott. Végül is tudtuk, hogy az Arénában lesz a koncert, de nem a nagy-, hanem a kisteremben. Ez okozta a problémát, és nem azért, mert nem találtuk...

Szerintem korán érkezünk, bár nem lehet pontosan tudni, hogy mikor volt kezdés. Egyébként pedig kint várakoztunk (az udvarba ezúttal másfelé vezetett az út is), mert a három héttel későbbi Oppressed-koncertre adtunk el jegyeket két embernek, akik meg is jelentek idővel. Nem kellett sokat várni rájuk, de ha tudjuk előre, hogy ez lesz, előbb talán bementünk volna a helyre. Nem a hideg miatt. Amikor ugyanis a második bécsi lány is megkapta a jegyeit, akit mellesleg ismertünk is, megkérdezte, hogy voltunk-e már bent, van-e már jegyünk. Mondtuk, hogy nincs, úgyhogy megindultunk befelé. Ott a csaj beelőzött minket, és azt mondta, bemegy megkérdezni, hogy van-e még jegy (!), várjuk meg. Kiderült ugyanis, hogy a koncert amolyan limitált volt, és a hely nagyságára (vagy inkább kis méretére) hivatkozva nem engedhetnek be korlátlan számú embert. Amikor kijött a lány, rossz hírt közölt velünk: nem mehetünk be, mert minden jegy elfogyott. Ez azért volt érdekes, mert elég messziről jöttünk, amit persze pont leszarnak a szervezők, de azért számunkra mégis fricska volt. Két percig a totális halálhangulat lett rajtunk úrrá, az egyik srácnál még a mécses is eltört, ami nem is furcsa, hiszen ő utazott a legmesszebről (több, mint 450 km, csak oda), és a Stomper 98 a kedvenc zenekara. Senki nem tudott semmit tenni – míg 2 perc tanácsalanság után megtörtént a csoda. Azt már láttuk előtte is, hogy a németek ide-oda mászkálnak kint, de egyszer csak megjelent a hely előtt az énekes bentről, aki épp úton volt valahova, de a lány rögtön odaszólt neki, hogy kik is vagyunk és mi a problémánk – Sebi rögtön segített nekünk, átkarolta a könnyező srácot, és bevezetett négyünket a helyre. Odament a beléptetőkhöz, és mondott nekik valamit, akik fanyar arckifejezéssel vették el tőlünk az eurókat, és nyomták karunkra a pecsétet, mellyel bent voltunk a helyen. Egyrészt kiderült, hogy a pénz náluk nem sokat számít, az a 80 euró, amit még hozzáadtunk a bulihoz, számukra semmiség volt, attól jobban félték, hogy a törvény által meghatározott (?) limitált nézőszám fölül még engednek be embereket. Oké, a hely tényleg nem volt egy táncparkett, kis tér volt a kocsmapult előtt, a folyosók is vékonyak voltak, de maga a színpad előtti nézőtér nagy volt, és sose volt teljesen tele, agyontaposástól azért messze nem kellett félni. Az első zenekarról, a **Paragraph 270**-ról természetesen lemaradtunk, mikor bemenetünk, épp a német **Lazy Bastards** játszott, de ők is a koncert vége felé jártak már. Az utolsó számok között volt az *England Belongs To Me*, ami csak azért volt érdekes, mert Sebi hirtelen ott termett az első sorban, és végigénekelte a dalt, mint valami tizenéves fiatal. Ezután a legismertebb osztrák Oi! zenekar, a nálunk már háromszor is megfordult **Wiens No.1** következett, amire már hatalmas megőrlés volt. Rengetegen a színpadon, senki nem volt szemérmes, hogy odalépjen a mikrofonhoz, vagy elhúzza a kétajtós szekrény kinézetű énekestől a mikrot, hogy beleordítson. A kedvenc számaimat játszották, úgyhogy nem volt gond. Aztán jött a **Stomper 98**, akiket tavaly már láttam Endless Summeren, de így, klubkoncerten teljesen más volt a hangulat. Azért itt se volt tele a hely, igaz, hogy elől sokan álltak, és majdnem mind félmeztelenül, de azért el lehetett félni, habár repültek a sörös poharak rendesen. Nekem az a bajom velük, hogy sok régi, jó számot nem játszanak, egyébként hatalmas hangulat volt. Még egyszer köszönjük Sebinek, hogy bejuttatott minket!

LEMEZEK

Flatfoot 56 – The Black Thorn
Pont azért imádom ezt az amerikai folkpunk zenekart, mert valahogy ők adják nekem a modern folkpunk elvárásait. Szemben a Dropkick Murphys-zel, ahol váltakoznak a rock, a népdal, a folkpunk, és egyéb számok, vagy a Flogging Molly, ahol egyre kevesebb a punk elem, a Flatfoot hű marad a folk és a punk kapcsolatához! Az *Intro* sem az az unalmas, hanem egész jól felvezeti az albumot, bár nem vagyok egy nagy intró-fan. Aztán a második dal, a címadó pont az egyik kedvencem a korongról, és a harmadikban is keményen szakít a gitár, miközben megy alatta egy szolid népi hangszer szólója is. Azért nem mondom, hogy ez egy végig dallamos, punkba fojtott lemez, hiszen itt is vannak akusztikus (*Shiny Eyes*) és lassú (*Hourglass*) dalok, de ezek nem annyira idegesítőek, és pont elférnek a többi gyors között. Egyébként kedvencem a TBT-ről a *Smoke Blower*, ha egy definíciót kellene adni a folkpunkra, ezt a számot játszánám be. Persze csak attól folk, hogy szól benne a skótduda, de néha már egy-egy folkpunkba is valahogy zavarni tud ez hangszer, épp ezért tetszik, hogy itt 100%-osan be lett löve a játéka, és még a szöveg pattogós sorai is jól csengenek az összhanghoz. De ilyen még a *We grow stronger*, ahol csak egy halk akusztikus gitár, vagy mandolin pengetése hangzik a háttérben, és a gyors és lassú részek is váltakoznak, s ezek is jól tudnak hangzani, ha értenek hozzá, mikor megkomponálják őket. A záró *Hot Head*ben pedig a refrén az, ami méltón fejezi be az albumot. Szerintem a folkpunkban pont azért kell a punknak dominánsnak lennie, mert a folk és punk találkozását nem feltétlenül a

folk, hanem a punk rajongói kedvelik jobban, és ezt valószínűleg a Flatfoot 56 is így gondolja.

Single Series #1 Stomper 98 & 45 Adapters 7”

A német Randle Records három kislemezt ad ki a Single Series sorozatában. Mindegyiken a Stomper 98 szerepel az egyik oldalon, a másikon pedig különböző zenekarok, az első bakeliten például az amerikai 45 Adapters. Két-két számmal állnak elő a zenekarok. A Stomper 98 egyébként ezt a három lemezen megjelenő hat számát egy intróval kiegészülve kiadta az Antisocial MCD-n, úgyhogy aki azt beszerezte, annak a németek részéről nem lesz sok újdonsága, inkább a többi három zenekar érdekesebb. A Stomper 98 az *Antisocial* és az *ISP – One Crew – One Family* számokkal készült. Az *Antisocial* végig németül szól, és csak követni tudom a szöveget, ami néha elég érdekesen felgyorsul, hogy betöltse a szótagszám hiánya miatt keletkezett űrt, egyébként egy teljesen átlagos Stomper-számmal van dolgunk, hozták a szokásos formájukat, ahogy kell. Az *ISP* refrénje már angolul szól, de csak kliséket tartalmaz német akcentussal, és az utolsó versszakos beszédben még három sort is képesek voltak kihagyni, amit sose értettem, hogy ha mellékelik a dalszövegeket, akkor az miért nem egyezik azzal, amit hallunk. A 45 Adapters két új számmal készült,

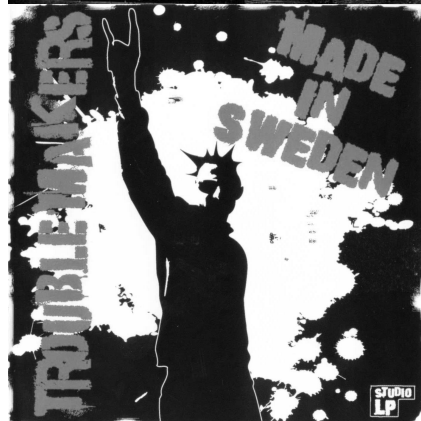
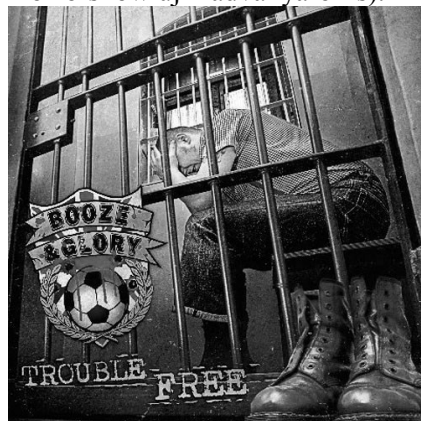
az elsőt, a *What's Right*ot már feltöltötték korábban Facebook-ra, így az nem okozott meglepetést, de hatalmas szám. Tulajdonképpen mindkettő, a *What's Right* és a *Nothing To Prove* is a szabadságról szól: előbbi arról, hogy senki ne mondja meg, mit tehetünk, mennyit ihatunk és mennyit szívhatunk, vagy hogy hány csajra nyomuljunk rá. Utóbbi hasonló, a szabad dalolászásról szól, s az első versszaka elég vicces: épp balhéba keveredtek volna, de a rendőrök közéjük álltak, s megfékeztek az indulatokat, ezért ők a rendőröket szidták, miközben az ellenfél majd háromszor annyi emberből állt, tehát a kékek megmentették az életüket (és ezt nem én mondom, hanem így van benne a szövegben). A lemezből sikerült a limitált példányszámú citromsárgát beszerezni, ami nagyon jól néz ki, szemben a tök átlagos, fekete, sima kiadással. Azt viszont sajnálom, hogy a hátsó borítón az amerikaiak logóján, és a négy számcímen kívül nem sok van, oda is elfért volna valami szép minta. Közben megjelent a széria második lemeze is, erről nagy valószínűség szerint lehet majd olvasni a következő számban, hogy a harmadik mikor érkezik, még kérdéses, de remélem, minél hamarabb, hogy az is beleférjen az ötödik számba.

STOMPER 98

Booze & Glory – Trouble Free
 Bevallom őszintén, bemutatkozó lemezük nem nyerte el 100%-osan a tetszésemet, de ezzel az új albummal bebizonyították, hogy igenis helyük van a legjobbak között! Egyébként attól, hogy londoni a zenekar, nemcsak angolok alkotják a zenekart – a dobos és a basszusgitáros ugyanis lengyelek, de az énekes felesége is polák. Egyébként pedig a gitáros és a dobos kivételével már mindegyik járt Magyarországon is: a bőgős a Balatonon nyaralt, és el volt ájulva, hogy ez milyen szép ország, az énekes pedig Salgótarjánban nyaralt, és azóta is kedvenc étele a lecsó. A lemez belső borítóján pedig ott virít a Dühös Elvtársak dobosa, feleségével együtt. Kicsi a világ! Na, e kitekintőt befejezve nézzük a dalokat. A 12 szám bő háromnegyed órát tesz ki, és a gyors és lassú dalok váltakozása jellemzi őket. A témák az átlagos szkinhed dolgokról szólnak, ami szerintem rendben is van. A szövegekbe nincs sok belelátásom, csak hallomásból tudtam levonni ezt, ami azért gond, mert a *Cyber Warrior* mondanivalójára például kíváncsi lennék. Mert attól függetlenül, hogy lehet, hogy nem értek egyet a szövegével, zeneileg ez a kedvenc számom az albumról, a *Come On You Irons* pedig azért áll hozzám közel, mert van végre egy olyan új Oi! banda Londonban, akik szintén a West Hamnek szurkolnak. Ehhez kapcsolódik, hogy van négy bónuszdal is a végén, ezekkel együtt lesz az egész bő egy órás, amik közül a *Swinging Hammers* a kedvencem, ami szintén a klubszeretetről szól. Egyébként az utolsó két szám a már-már testvérzenekari státuszba került lengyel Horrorshow műve, melyeket feldolgozott a B&G. Ez csak azért érdekes, mert a Horrorshow albumára szintén felkerültek ezek a számok kétszer, egyszer a sima dal, másodszer pedig bónuszként, ahogy a londoniak feldolgozták, tehát ezeket már hallhattuk a Booze & Glory-tól,

csak kissé más hangzással (erről bővebben lejjebb, mert írok a Horrorshow új kiadványáról is).

Troublemakers – Made In Sweden

A svédek csak egy egyszerű punkzenekar, nincsenek kopaszok a bandában, de mégis helyet érdemelnek itt. Egyrészt logikusan a zene miatt, másrészt azért, mert teljesen véletlenül vártam a 4. számig azzal, hogy írjak róluk, holott egy 2009-es albumról van szó, és már jó ideje itt pihen a gépemen az album, de jól tettem, mert most, kis kutatás után vettem észre, hogy idén ünnepli a Troublemakers, hogy 30 éve zenélnek, úgyhogy megérdemlik, hogy szóljak róluk. Már az énekes hangja gyanús volt, lehet, hogy hülyén hangzik, de simán érezni rajta, hogy egy idősebb arc dalol, mint egy húszéves. A több mint egy tucat szám egyébként belefér 31 percbe, ez külön dicséretes, kb. a negyede két perc alatt van, és csak egy szárnyalja túl a három perces álomhatárt! Ez csak azért is megemlítendő, mert tapasztalataim szerint az idősebb punk arcok szeretik elnyújtani a dalokat, mert

tartanak (?) attól, hogy rövid albummal nem tudnak a közönség kegyeibe kerülni. A kiadvány vége felé haladva lassulnak a dalok, ezért inkább az első három szám az, ami úgymond hibátlan.

Podwórkowi Chuligani – Na pohybel!

Az egyik legjobb lengyel streetska zenekar tavalyi lemeze ez. Itt persze nem a magyar streetska hangzására gondoljunk, mert nagy részben punk dalok vannak, de a ska nóták általában úgy szólnak, mintha egy szkinhed zenekar dalolászna, és önmeghatározásukban is streetska van, ezért nevezem őket így. A címadó, második szám például egy nagyon jó kis billentyűs ska, a fűvósokat mellőzik, de nem hiányzik, ha nélkülük is tudnak eredetien szólni. Persze vannak idegesítő számok, ilyen a *Chłopcy*, ahol egy dallamos ska nótát mindenféle gitárszólóval sikerül elrontani. Az egész album színes képet mutat, a tizenöt szám között van ugyebár a mindenféle gyorsaságú ska, továbbá a gyors, jamaikai betéteket nélkülöző punk dalok, van ska-ba hajló reggae, az utolsó két szám pedig korábbi kettő letisztítása, ahol ezúttal bevetik a fűvósokat is, de a már fent említett *Chłopcynál* ugyanúgy megmarad a gitár. Az *Autóbusy* című dalra viszont nagyon jól hat a lassulásra is képes szám a fűvósokkal. Az egyik legjobban sikerült ska az albumon egyébként a *Dzungla*, igaz, hogy gyorsabb, mint a többi hasonló dal, persze ennek a végét is sikerül elrontani egy kis punkos zúzással, de még mindig jobb, mint a *Mordercy*, ahol viszont az alap ska még ennél is gyorsabb.

Zaciatok Konca – Cas hrá proti nám

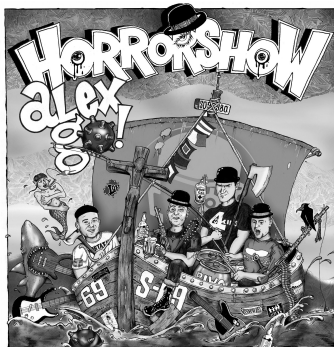
Bevallom őszintén, sose volt kedvencem ez a szlovák zenekar. Igaz, nem is hallgattam túl sokszor őket, az Operace Artabannal készült spliten megtalálható hat szám bejön, de annyira már nem, hogy jobban elmerüljek a munkásságukban. Ez az új lemez pedig csak megerősített ebben, ugyanis az előzőleg hallott fél tucat dalhoz képest teljesen más irányba mentek el. Míg ott az Oi! volt meghatározó, itt jobban elmentek a punk bunkóbb, keménykedős irányába, de az ének legalább passzol hozzá. Van egy *HC Crew* című számuk, nem tudom, hogy ezt magukra vonatkozóan írják, mert egyébként nem mertem hardcore-nak nevezni őket, bár elég nehéz a zene, de annyira azért mégse, hogy hardcore legyen. A *Decka bez mena* a kedvencem az albumról, felemelő hallgatni az éneket, úgy ordibál, mintha mindjárt kifogyna a levegője, de mégse akar lélegezni, elképzelem, ahogy vörös fejjel áll a stúdióban, legalábbis a hang alapján teljesen olyan.

Horrorshow – Alex Go!

Tehát itt a már fent említett lengyel zenekar. A két évvel ezelőtti albumuk hallatán simán azt mondtam volna, hogy ők egy streetska zenekar, bár valahol azt olvastam, hogy azok, de az azt megelőző, és az Alex Go! lemezeket végighallgatva rá kellett jönni, hogy a ska hangzás csak pillanatnyi volt, egyébként egy Oi! zenekarral van dolgunk. Mind a banda, mind a kiadvány címéből rájöhethet az ember, hogy Lengyelország talán legnagyobb ultraerőszak-rajongóiról van szó. Számomra probléma, hogy a 2009-

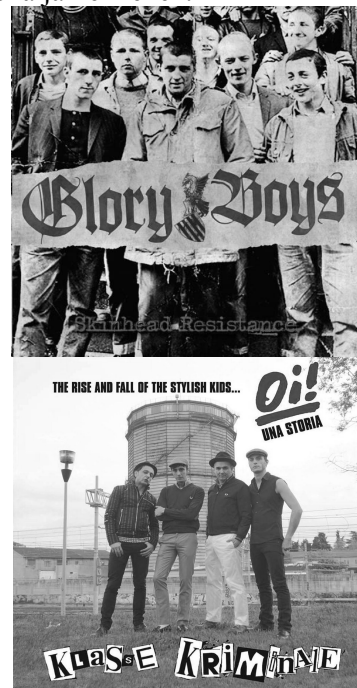
es 23 számos album után ezúttal egy 9 dalból állót kapunk, amiből kettő kétszer van rajta, tehát összességében hétről beszélhetünk. Igen, ez a kettő a címadó és az *Online Generation*, melyeken a Booze & Glory énekes a vendégszereplő. Ez nem gond, de valahogy jobban eloszthatták volna a mennyiséget, vagy várhattak volna még egy-két évet, hátha összegyűlik vagy egy fél tucat új dal, amikre lehet építeni. Arról nem is beszélve, hogy hét szám közül egy a *Garageland* a The Clashtól, ami hihetetlenül buta lengyel akcentussal van felénekelve, meg egyébként is felesleges. Két szám pedig erőltetett, a vége felé a *Zawsze Wierni* igyekszik megmenteni a lemezt, mert tényleg jól el lett találva. Annyit tudok ajánlani, hogy először ezt hallgassa meg mindenki, aztán váltson a 2009-es Pociag z Forsa-ra, hogy pozitívan csalódjon bennük, mert fordítva lehet, hogy az ellentéte fog bekövetkezni.

Glory Boys – Skinhead Resistance

A spanyol zenekar azért is nőtt már 3 éve a szívemhez, mert többek között velük készítettem első interjúmat, ezért különös figyelemmel kísérem munkásságukat. A tavaly kijött első nagylemezük 11 dalt tartalmaz, és valljuk be, nem kellett csalódnom, hogy mit fogok hallani. Mind angolul szól, és néha igencsak elkerekedett a szemem az akcentust hallva, de az énekes karakteres hangja, és a hangzás azért igyekszik ezt feledni, mondhatom, sikerrel. Egyébként a szövegek nagy része vagy az ivásról, vagy a verekedésről szól. Maga a hangzás eléggé egysíkú, szinte végig

ugyanolyan ütem megy, amolyan modern Condemned 84-stílusban (tehát közepes sebességű, gyakran hosszú számok). Egyedül a *Natural Born Drinkers* az, ami a leggyorsabb az albumon, és nem tudom, hogy emiatt-e, de ez az egyik kedvencem is az SR-ról. Nem bonyolítják nagyon túl a hangszerek művelését, lehet egyszerű Oi!-t így is készíteni. Ha egy kis dolgot meg kellene még említenem, az a *Police State* háttér-vokáljai lennének.

Klasse Kriminale – The Rise and Fall of the Stylish Kids... Oi! una Storia

Az olasz nagyöregek bár mindig is a kedvenceim közé tartoztak, érdekes, hogy igazán sose hallgattam őket, csak hébe-hóba, akkor is főleg a 2007-es albumot, míg tavaly nyár óta ezt az újat, ugyanis három évvel később megérkezett az új lemez. Azt ne várja tőlem senki, hogy eldöntsem, melyik a jobb, mert mindkettőn kb. ugyanolyan arányban tetszenek a dalok, szóval nehéz lenne. Itt a *La Musica Della Strada*, a *Tradito* és a *Dr. Martens* azok, melyek kérdés nélkül a dobogón állnak, a sorrend már kérdéses. Az *Eravamo Contro* egy nagyon jól belőtt ska szám, általában nem rajongok a KK ska dalaiért, de ez kivételesen fülbe-mászó. Anno megemlítettem, hogy

a női énekes hangja nem a kedvencem, és ha megmaradna a női ének, akkor mindenképp cseréljenek nőt. Erre az történt, hogy kihagyták az egészről a gyengébb nem képviselőjét. A borító egyébként 80-as évekbeli hangulatot idéz ezzel a beállással.

Mr. Review – XXV

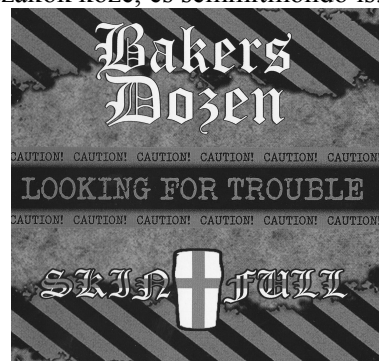
Bődületes baromságot követett el kedvenc holland ska zenekarom azzal, hogy nevet változtattak Rude 'n' Visserre néhány éve, de szerencsére megjött az eszük, hogy a régi név egyrészt jobban cseng, másrészt ezzel aratták a sikereket, ezért a huszonötödik évfordulójukon megjelent új lemezen már ismét a régi név szerepel. Egyértelműen a *Don't Forget It* a kedvencem a XXV-ről, de az egy tucat dal döntő része tetszik. Amiért mindig szerettem a Mr. Review-t, azt itt is folytatják: a nagyon intenzív fűvósokat. Tulajdonképpen rájuk épülnek a számok, velük kezdődnek, és kevés a szünet, ahogy kell. Paradox módon mikor meghallom az egyik dalt, azt hiszem, ezt már hallottam korábban, de közben minden fűvós betét különbözik egymástól, s valamiért mégis ugyanolyannak hat néha. Ez nem baj, hiszen azért tudom, hogy változatosak. Jó példa erre a *Waiting for the Day* és a *Where the Carpark Ends*, de végül is a *Take Him Out* is ilyen. Ami nem tetszik: a kicsit melankóliás *Red Rum Raid*, és a záró *Red Rum Dub*, a maradék tíz nóta viszont „átment a rostán”, még ha az *Enjoy the Circus* egy kicsit sablonosra sikeredett is. Ez az album méltó folytatása a Mr. Review-életpályának, semmivel sem kevesebb, mint a korábbi lemezek.

Bakers Dozen & Skinfull – Looking For Trouble

A két kevésbé ismert, ám annál jobb angol Oi! banda tavaly egy közös splittel jelentkezett, 6-6 számot pakoltak fel az LFT-re. Mindkettőnél azt tudom elmondani, hogy az első szám a legjobb, aztán ereszkednek lefelé a lejtőn. Bár a Bakers Dozen próbálja fenntartani az iramot, és tényleg jól szól öt szám, sajnos a Section 5 *Madman* feldolgozása valahogy nem tetszik. Mármost az nem, hogy nem bírtak egy hatodik saját dalt kipróbálni magukból, helyette egy olyan számot vettek fel, ami pont úgy jó, ahogy azt már korábban megcsinálták egyesek. A Skinfull eljutott oda, hogy végre megcsinálták himnuszukat *Skinfull* címmel. Viccesen hat, lényege, hogy ha velük szeretnél együtt inni, akkor lehetőleg reggelig bírd. Ha hamar beüt az alkohol, akkor inkább lassabban haladj, mert hamar véged lesz. Az utolsó versszak pedig csillagos ötös, mind az ötlet, mind a megvalósítás szempontjából: nyolc soron keresztül 21 italt sorol fel, mindezt úgy, hogy a sorvégek rímelnek, egyszerűen megjön a kedvem az iváshoz, ha végighallgatom ezt a listát. A *Scum* című daluk a helyi drogdíler ellen íródott, aki még gyerekeknek is tart ingyen kóstolót, egészen addig, míg a zenekar tagjai meg nem találják őt, mert akkor lesz nemulass. A *This is Oi!* a bandát ért rágalmakról szól, miszerint próbálják őket rasszistának beállítani, de ők csak patrióták. És hogy senki se mondja meg nekik, hogy kikkel játszanak, vagy hogy miről énekeljenek, a politikailag korrekt szövegekkel pedig végképp ne áltassák a zenekart, meg ők csak zenélni szeretnének. Egyébként szerintük arról szól a brit Oi! színtér, vagy egy egyszerű koncert, hogy mindenki ott van, politikai nézettől függetlenül, és nem kezdenek verekedni csak azért, mert valakinek más a véleménye, hanem mindenki örül annak, hogy együtt vannak, mert ez tartja össze a

színteret. A *Paradise Prison* az angol börtönrendszert bírálja, miszerint valakit lecsuknak három évre, de aztán kiengedik hét hónap múlva, vagy hogy aki életfogytiglanit kap, az ne jöjjön ki tíz év múlva jó magaviseletért, hanem tényleg maradjon bent örökké. Ezenkívül arról is énekelnek, hogy van Playstation 3 a komfortos cellában napi három étkezés mellett, sőt, végzettséget is szerezhetsz: az angol börtönök olyanok, mint sehol máshol a világon. Ezzel szemben ugyanis a Skinfull azt szeretné, ha bent szenvednének az emberek, nem még hogy jól is érezzék magukat a kellemes és hasznos elfoglaltságokkal. A *We Hate You* a legőszintébb szám (bár mind a hat dal nagyon őszinte és szókimondó), megszámolni se tudom, kiket említenek meg, akiket utálnak: a politikai korrektségről beszélőket, a politikusokat, a felső osztályt, a lehúzó főnököket, a hippiket, a számítógépes kockákat, a drum 'n' bass rajongóit, a drogosokat, stb. Egyébként nagyon jó mindhárom versszak, kár, hogy az utolsó vége csak ismétlődés, és kár, hogy a refrént egyáltalán beleírták, vagy hogy így írták bele, mert hihetetlenül nem illik a versszakok közé, és semmitmondó is.

Razzapparte – Briganti

A 4. szám második interjúja a Razzappartéval készült, ez pedig a tavaly megjelent albumuk. Először a borítója tetszett meg, így ismerkedtem meg a zenekarral, de a belsőben sem csalódtam. Bár a tizenkét szám vegyes képet mutat, szerencsére a kedvencek a hátán tudják vinni az egészet, így nincs gond vele. Vicces, hogy a kilencedik szám az „elköszönő” *Outro*,

mert bár még van utána három szám, de az tekinthető a határnak. Hiszen az utolsó trió dubok tömkelege, ami sose jött be, egyedül a *Solitudine* említésre méltó, tetszik a csordavokál, a gitár, de a többitől inkább ne beszéljünk. Azt sem értem, miért kellett másfél percben feldolgozni a *Work Together*-t, nem elég, hogy az *Oppressed* szinte mindegyik albumára ráteszi a számot, itt sem szabadulunk tőle. Nem lett olyan kiemelkedő, csak épp annyira, amennyire egyébként is alap sláger a dal. De a *Vivi!*, a *Libertá*, és főleg a *Ti Odio* a legjobbak. Még a himnusznak beillő *Razza A Parte* is elfogadható, de itt esztétikai gondjaim vannak, nem értem, miért kell máshogy írni a címet, mint a zenekar nevét, bár ez lehet csak azért szúr szemet, mert nem tudok olaszul, amúgy meg lehet magától értetődne. A *Briganti* kissé hasonlít az *Atarassia Gröp* munkásságára, lassú, sok benne az idegen szöveg (mikor valami öreg arc beszél benne), meg kicsit jamaikás is. A negatívumaitól eltekintve nagy rajongója lettem a bandának.

Wiens No.1 – Zügellos

Az osztrákok 2009-es lemezére már az első számban sort kellett volna kerítenem, de valamiért eddig húztam. Nem azért, mert nem tetszik, épp ellenkezőleg, már kétszer sikerült látnom őket élőben, és meggyőztek, hogy van helyük a közép-európai közegben. Tetszik, hogy végig pörgős a lemez, és bár egy szót sem értek belőle, a hangulatuk azért magával tud ragadni: vagyis majdnem végig

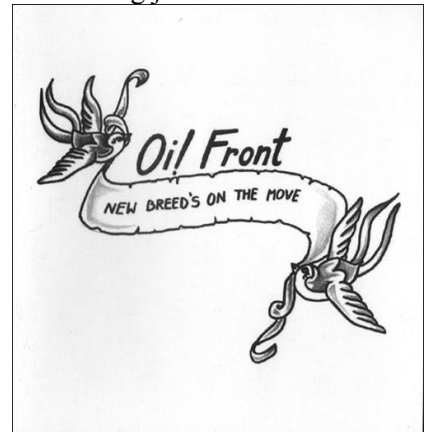
pörgős. Az egy tucat számból ugyanis a hatodik után következik egy lefagyás, a hetedik borzalmasan vontatott, szerencsére az azt követő *Es war wie früher* nagyot lendít a háttér vokáljaival, de az utána lévő *Meine Weit* csak szimp-lán nem jön be. A legnagyobb himnusz természetesen a *Hooligans in Uniform*, ami arról szól, hogy végül is a rendőrök a leggonoszabb huligánok, hiszen egyenruhában azt verhetnek, akit csak akarnak. A német nyelvterületen járatos arcoknak mindenképpen ajánlott a lemez a bécsi kollégáktól!

Oi! Front – New Breed's On The Move

A horvát Oi! szintér szerintem nemcsak nálunk, de Európa többi részén is kevésbé ismert, ezen próbál segíteni egy új, fiatalokból álló zenekar, a sablonos nevű Oi! Front. Nem tudom, hogy pozitívumnak, vagy negatívumnak számítsam fel azt, hogy angolul énekelnek, a 14 szám közül egy sincs horvátul. Ez csak azért talány nálam, mert ha segíteni szeretnék az országomon, akkor mindenképp saját nyelven írnék dalokat, hogy az itt élők megértsék azt, amiről énekelek, ezáltal közelebb kerüljön hozzájuk az üzenet. Egyébként zeneileg egy nagyon minimális albumról van szó, a dalok szinte végig ugyanúgy szólnak, emiatt nagyon nehéz kedvencet választanom, vagyis nem is próbálkozok vele. Egyszerűen annyira egybefolyik az egész album, hogy csak nézek utána furcsa fejfel, hogy mi akart ez lenni. Ezzel nem azt mon-

dom, hogy rossz a lemez, vagy hogy meg se hallgassa senki, de egy kb. 21 átlagéletkorú zenekarnál lesz ez még jobb is.

8°6 Crew – Old Reggae Friends

Kedvenc francia ska zenekaromról csak jókat tudok írni, és nem is szeretnék rosszat. A több mint 50 perces műsoridő igen változatosra sikeredett, a korábban bevált szokásnak megfelelően itt is vannak lassú, első hullámos, és gyorsabb 2 Tone-nóták, ahogy a nagy könyvben meg van írva. Ugyanúgy egy kellemes, szolid ritmusú 2 Tone-nal nyitnak, mint a Bad Bad Reggae-n, és nagyon viccesek a srácok, hiszen két albumuk címében is benne van a Reggae szó, de közben ska-t játszanak. Talán nem árulok el nagy titkot, ha azt mondom, a gyorsabb számok jönnek be jobban, mint a lassúak, különösen az *It's time* és a *Jibbers*, de az *In the Shebeen* is tetszik, a kissé Specials-ös billentyűjáték ellenére, s a címadó ORF is megfelelő. Elindulhatnának már egy európai turnéra!

THE OPPRESSED

Boots in the Air fesztivál, Győr, 2011. március 11-12.

Januárban bombameglepetésként ért a hír, hogy sikerült leszervezni az Oppressed-et, és márciusban jönnek Győrbe. Az az érdekes, hogy egy pénteki napon tudtam meg, hogy lesz Hotknives Bécsben, és úgy voltam vele, hogy mindenképpen oda megyek, aztán másnap, szombat délelőtt jött a telefon, hogy Oppressed, pont aznap. Rövid ideig nagyon gondolkodtam, hova is kellene menni, de végül rájöttem, hogy ebből a buliból nem szabad kimaradni, mert ritkán van ilyen. És igazam is lett! Sok idő telt el azóta, hogy utoljára ekkora Oi! legenda járt nálunk, így épp itt volt az idő egy kis folytatásra.

De azért ugorjunk az időben, elérkezett a koncert napja (itt jegyzem meg, hogy bár a fesztivál két napos volt, mi csak a második, szombati napra mentünk, így csak erről lehet itt olvasni), ami azért volt érdekes, mert aznap volt meccs is, amit nem sokkal azelőtt tettek át péntekről szombatra, amire nem tudtam elmenni. Egyik szemem sír, a másik nevet, mert ennek a meccsnek köszönhetően tudtam elmenni Győrbe, ha pénteken tartották volna a játékot, másnap nem biztos, hogy tudtam volna koncertre menni, mert haza kellett volna

mennem. Micsoda taktikázások mentek... de végül majdnem minden jól sikerült. A koncert előtt egy igazi kis ivászatot terveztünk be, miszerint már a fővárosban lett volna egy kis kocsmázás, és jó hangulatban szálltunk volna fel a vonatra, de mint kiderült, az északkeleti régióból sokkal korábban indultak az emberek, ezért jobbnak láttuk, ha inkább hozzájuk csatlakozunk, minthogy a kezdés előtt nem sokkal érjünk Győrbe. Hárman indultunk Kelenföldről, ahol összefutottunk még két hatvani sráccal is, aztán a vonaton a Keletiből már jöttek hárman, és még felszállt valaki Tatán, így Győrbe egy szép kis kilencfős társaság érkezett meg, bár nem együtt ültünk, mert szombathoz képest tele volt a vonat (ez pont azért volt furcsa, mert előtte februárban Stomperre menet Győrig üres volt a vonat, és két héttel később szintén, de elvileg aznap munkanap volt a hosszú hétvége miatt, bár ki tudja), Tatabányáig állnunk kellett, és utána is csak egymástól távolabb voltak helyek. Persze nem ez volt a világ legnagyobb problémája. Odafelé még röhögünk egy srácon, aki valahol Komárom környékén áll a vonat mellett a barátnőjét várva, Árpádsávos mintás pulóverben, málhazsájkjában vízipipával. Egyébként egész úton ment a nézelődés, hogy találkozhatunk-e gyanús arcokkal, de beváltak előzetes jóslataim, miszerint senki nem fog „veszélyt jelenteni”. Győrben leszállva megérkezett a sörös-boros-jégeres brigád, és rögtön kaptam az infót, hogy a többiek már egy másik vágánynál vannak, épp osztrákokat várva. Velük együtt sétáltunk át az állomás melletti kisebb parkolóba, ahol is rövid tanácskozás után kiderült, hogy a több mint húszfős brigád egy része a város egy messzebb végében lévő kocsmába pályázik (ott már várták őket, szintén kb. ugyanennyien). Ez azért volt baj, mert aki volt már a Tatánkában, az tudja, hogy ott van rögtön a vasút- és buszállomás mellett, az aluljáróból feljövet az nem ér oda 2 perc alatt, aki részeg. Így onnan, majdnem a hely elől kellett még elgyalogolni a több mint 20 percre lévő kocsmához (már nem emlékszem a nevére, és nem is érdekel), mi hülyék meg mentünk a tömeg után. Persze azért ez is vicces gyaloglás volt, ahogy a kihalt győri utcákon sétálgat két tucat ember, a panelnegyedhez érve, a kis parkokon áthaladva pedig hátborzongató lehetett néhány deszkás srácnak, ahogy a lócákon hesszelve hirtelen feltűntünk. Mi mentünk elől, még mindig megvan az a jelenet, ahogy az egyik arc a neki háttal ülőknek felénk mutat, hogy oda nézzetek... vicces látvány lehetünk. Amúgy nem volt bonyolult az út, mert szinte majdnem végig egyenesen kellett menni, és megvoltak a támpontok, hol kell befordulni, úgyhogy könnyen visszataláltunk. Ugyanis a keletről érkező vonatos brigád ahogy jött, úgy vissza is indult egy rövid pihenés után. (Itt kell megjegyezni, hogy két héttel később megtudtam, hogy az ott maradó több mint két tucat ember is megindult később a helyhez, rendelték maguknak több mint egy fél tucat taxit, vicces jelenet lehetett, ahogy megtelik a kocsmá parkolója autókkal, és beszáll 20 szkinhed.) Tovább tartott az út oda-vissza, mint amennyit összesen ott töltöttünk. Egyébként lassan kezdés volt, és az emberek egy részét érdekelte volna az első koncert, másrészt Miskolcra még nagyon sok bor volt a

puttonyban (és nem kannás), bár abból nem sokat ittam, a Jégerből viszont annál többet, ami meg is látszott éjszakára. Mondjuk visszafelé kicsit eltévedtünk, vagyis egy másik úton jöttünk fel, és annyira kisodródtunk, hogy az az út már pont a Bartók Béla volt, ahol a Tatanka is található. Meglepődtem, hogy már az udvar bejáratánál lecsekkolták az embereket, és ott volt a jegyvásárlás, mert tavaly júniusban, mikor utoljára jártam az akkor még Red Rocket nevű helyen, egészen az ajtóig lehetett menni, bár most már a táskákat is megnézték, mert nem lehetett alkoholt bevinni. Ez szintén vicces volt, mert a beléptető arc mikor meglátta a bő két tucat fanzine-t a táskámban, igencsak elkerekedett a szeme, hogy mi van nálam, de felvilágosítottam, hogy pia nincs. Bent meg elkezdtem szétszórni a fanzine-eket, két koncert között a szünetekben ezzel telt az időm egy része. Azért megjegyeztem, hogy mi van akkor, ha én nem is a koncertre jövök, hanem a szintén az udvarban található szexshopban szeretnék vásárolni valamit, amit a BelfegOi! énekese egy nevetéssel nyugtázott (bár szombat este fél 7 körül nyilván nem volt nyitva a bolt).

Már játszott a **Barleypop Kids**, az udvarban állva épp kihallatszott a *Fiatalok maradunk* feldolgozása, aztán beléptünk, de egyelőre elég gyér volt a tömeg, jó, ha hárman táncikáltak a színpad előtt. Már itt kezdődött a játékidők lefaragása, a Testoszon *Skinheads* című dalát már-már illegálisan kellett utolsóként eljátszani, mert alig hagyták, a három perces szám amúgy is egy rövid másfél percbe lett belesűrítve. Következett a **Dealer BT.**, akiknek a régi számaik új köntösbe helyezése nem nagyon tetszik, de koncerten sokkal jobban visszaadták a korábbi hangulatot is, bár itt sem volt még tömeg, de valami minimális pogó már beindult rájuk. Később hallottam, hogy volt egy részeg lány, aki a születésnapját ünnepelte, és annyira ittas volt, hogy bár ott tombolt Dealeren, a koncert után még feltette a kérdést, hogy mikor kezdődik már a Dealer BT... de legalább nem maradt le róla. A **Wasted Youth** fellépéséről túl sokat nem tudok írni, egész este kb. itt álltam legmesszebb a színpadtól, állítólag hardcore helyett visszakanyarodtak a streetpunk zenékhez, nos én ezt nem igazán vettem észre. Egyre több ember gyűlt már össze, a Warzone *The Sound of Revolution* feldolgozására pedig a tetőfokára hágott a hangulat, rögtön vagy hat ember ostromolta meg a mikrofont. Az dicséretre méltó a WY-tól, hogy nagyon együtt éltek a közönséggel, egy pillanatra sem zárkóztak el a singalong nótáktól. A **Dühös Elvtársak** koncertjéből sajnos elég keveset láttam, és nem is igazán emlékszem rá, szerintem valahol itt üthetett be az addig felhalmozott sörmennyiség, meg valószínű ekkor szabadultam meg még egy adag fanzine-től. Annyira azért nem vagyok szomorú emiatt, mert láttam már őket élőben, és a jövőben is biztos lesz még rá lehetőségem, ezúttal így alakult. Róluk viszont elég sok videó készült, melyek közül hat fel is került a YouTube-ra. Ezután a **BelfegOi!** és a **Linx** koncertjei következtek, az Oppressed előtt egyértelműen itt voltak a legnagyobb megőrlések. Mindenhonnan azt hallom, hogy Linxen sokkal nagyobb volt a hangulat, de nekem pont hogy a BelfegOi! játéka jött be jobban. A *Kocsmadalon* már az első sorban álltam, és arra lettem figyelmes, hogy a refrénnél hirtelen megindul velem a tömeg a színpadra. Nem volt más választásom, én is fent termettem, hirtelen minden mikrofonnál 4-5 ember énekelt teli torokból, a koncert hangulata már-már megközelítette a tavalyi veszprémi poklot! Az új számok közül kb. kettőt játszottak, melyek annyira nem jöttek át, egyrészt mert teljesen ismeretlenek, másrészt kissé lassabbak is voltak, ha jól vettem észre. Linxen pedig nem hogy egyszer-kétszer felment pár ember a színpadra, de volt egy srác, aki konkrétan megállt a színpad elején közepén, és végig háttal a közönségnek, szemben a zenekarral élvezte a muzsikát. Itt azért már tényleg botrányosan sokan voltak fent, vagyis engem nem zavart, csak valahogy mégse éreztem a BelfegOi!-on tapasztalt megőrlést részemről. A cardiffiak egyébként már a színpad mellett álltak, onnan figyelték az eseményeket. Az énekes-gitáros hangszere néhány szám után egyszerűen elromlott, vagy mi lett vele, nem tudom, hogy ez a tömegnek köszönhető, vagy csak egyszerű technikai probléma, de ezután már csak énekelt. Végül következett az idén 30 éves **The Oppressed**. Már elmúlt éjfél, fél 1-kor kezdtek játszani, tehát a hivatalos magyarországi koncert időpontja március 13. Itt jegyzem meg, hogy nem a zenekar kérésére nem lehetett felmenni a színpadra singalongolni. Ez a szervezők nagyon is logikus döntése volt: mindenki az Oppressed miatt jött, őket szeretné hallani, nem pedig azt, ahogy néhány részeg, énekelni nem tudó alak felmászik hozzájuk rekedt hangon dalolászni, ez szerintem teljesen érthető és elfogadható. Ismét sikerült befoglalni az első sort, bár a színpad olyan alacsony, hogy nem lehetett megállni egyenesen, mikor nyomtak előre, így kénytelen voltam fél lábbal betámasztani, hogy ne dőljek percenként a hangfalakra. Azt tudtam, hogy nagyon pörgős, sok dalból álló programmal készülnek, de ekkora dóziszra nem számítottam. Szerencsére valaki lefényképezte a setlistet, így pontosan lehet emlékezni, mikor mi történt. Kb. két tucat szám hangzott el, de ezt úgy kell elképzelni, hogy szinte 0 szünettel, nagyon kevés közbeékel, felvezető szöveggel, a számok szinte egymásba értek, és pont így kell csinálni, hatalmas buli volt. Szinte leírhatatlan, hogy több évi mp3-as hallgatás után

egyszer csak az összes slágert, himnuszt és indulót élőben hallhatod szakadatlanul. Aminek külön örültem, hogy a néhány éve megjelent Football Violence EP-ről is játszottak két dalt, pont a legjobbakat, a címadót és a *Remember*.

Habár egyébként is szinte minden dalt végigüvöltöttem a nézőtérről, a *Football Violence*-nél tényleg a megőrülés szélén álltam, vasárnap délután még rengetegszer meghallgattam a számot, és el se hittem, hogy én ezt éjszaka még élőben hallottam. Azért egy hátránya van a folyamatos slágerek játszásának, mire tényleg a kedvenceimhez értünk, mint a *Work Together* és a *Skinhead Times*, már kezdtem józanodni is, a sok éneklés után már valahogy nem ütött akkorát ez a két szám. Vagyis utóbbi igen, mert a koncert vége felé járt az idő. Az előtte kettővel játszott *Victims* pedig a koncert után került be a top dalok közé, a 83-as felvételt élőben hallva még jobban megszerettem, itt bizonyosodott be, hogy vannak számok, melyek bár stúdióban is megütnek egy szintet, de előadva rögtön jobban fog tetszeni. A *Cum On Feel The Noize* után természetesen vissza lett tapsolva a zenekar, és Roddy immár gitár nélkül adta elő az utolsó számot, ami még egy feldolgozás volt, a *Monkey Man*. Egyébként nagyon nehéz szavakban leírni, hogy milyen volt az egész koncert, ezt ott kellett volna látni, nem mindennapi élmény volt. Mindenki bánhatja, aki nem jött, a szintér apraja-nagyja megjelent, nem voltam még olyan koncerten, ahol ennyi ismerőssel találkoztam volna. És ezúttal úgy sikerült egy legendát elhozni, hogy klubbuliban léptek fel, nem egy nyári fesztiválon, amivel talán nem árulok el nagy titkot, hogy az ilyen fellépéseken sokkal jobb a hangulat, mint a fesztiválos nagyszínpadokon. Az *Oppressed* végig nagyon közvetlen volt, a backstage-ben minden gond nélkül lehetett velük beszélgetni, a közös fotókat egy pillanatra sem utasították vissza, így elég sok készült velük.

A koncert után visszatért az élet a normális kerékvágásba, továbbra is fanzine-októl szabadultam meg, és valahol itt következhetett az, hogy egyet úgy adtam el, hogy nem emlékszem, ki vette meg. Aztán még egy elég ritka dolog történt velem, amit szintén a véreemben felgyülemlt alkoholszint mennyiségének „köszönhetek”, nevezetesen, hogy egy veszprémi ismerőssel történő beszélgetés és sörözés közben egyszerűen úgy sikerült egy kisebbet hányni, hogy utána folytattam tovább az ivást, ez utóbbi momentum valahogy ki szokott már ilyenkor maradni. Az első vonat indulásáig tartott még az evés-ivás, hazafelé kissé átalakulva, de ismét kilencen vágtunk neki az útnak, bár a fővárosig már csak hatan mentünk. Elvileg csatlakoztam volna az egy óra múlva a Keletiből induló vonathoz, ahova egy órával utánunk indultak Győrből az északkeleti kollégák, de visszaérve a szobába inkább ledőltem aludni. Őszintén szólva nem bántam meg, hogy végül mégis az itthon maradás mellett döntöttem, és nem mentem Bécsbe, a szintér egy nagyon különleges és ritka hétvégeje volt ez, melyből lehetne sokkal több. Szerintem megközelítette a 2006-os és az azelőtti hazai Oi! koncertek színvonalát, bár azokon még nem vettem részt. Köszönet az AORA Crew-nak, hogy létrehozták ezt az estét, még sok Boots in the Air fesztivált Győrbe! Oi!

www.uvpr.fr
UVPR Vinyles
Présente

806 CREW

OLD REGGAE FRIENDS

Nouvel Album

806 Crew "Old Reggae Friends" CD/ LP+EP
Neuf ans après leur dernier disque, le grand retour des parisiens avec cet album ska/ reggae dans leur style inimitable. CD 14 titres (dont un duo) et vinyles. LP + EP avec pochette ouvrante et insert.

New album from this french ska and skinhead reggae band.
14 tracks on CD and a vinyl version on LP + EP in a great gatefold cover and insert.

CD: 12 euros pp/ 5 copies +: 8 euros pp
LP + EP: 18 euros pp/ 5 copies +: 11 euros pp

UVPR Vinyles
Présente

BOMBARDIERS

SARABA NAKAMA

Nouvel Album
New Album

BOMBARDIERS "Saraba Nakama" LP + CD
Nouvel album des Bordelais dans la lignée de "Souviens-toi" !

La référence oi! / punk française des années 2000 revient avec 11 classiques (* 2 reprises bonus sur le CD, Camera Silens et The Templars en français). Pochette ouvrante et CD inclus avec le LP.

Second full length album from the French nowadays oi! / punk reference. 11 classic songs and 2 bonus covers on the CD from Camera Silens and The Templars (in French).

Gatefold cover and CD included with the LP.

LP + CD (vendus ensemble/sold together): 17 euros pp/ 5 copies +: 10 euros pp.

www.uvpr.fr

Radical Roots 12. megjelenés: 2010. május rootforboot@freemail.hu 1000 Ft

A legutóbbi RR 64 oldalasra sikeredett, ez a magyar szkinhed fanzine-ok legtöbb kiadást megért, immár külföldön is jól csengő márkaneve. A feltámadás, a 10. szám óta angolul is olvashatók az interjúk, ezért vonzza az határon túli tőkét. Mióta tavaly megjelent három új szám, a korábban több rovatot is érintő fanzine lekorlátozódott az interjúkra, a fanzine- és lemezajánlókra. Itt viszont igen bőséges kínálattal találkozhatunk, 13 (!) külföldi (pl. Slick 46, Reazione, Albert Fish, Rough Stuff stb.) és két magyar (BelfegOi! és Linx) zenekar interjúja olvasható, ez teszi ki a fanzine gerincét. Előbbiek közül a Clichés és a Cani di Birra válaszai tetszenek legjobban, míg utóbbiakat azért jó olvasni, mert a magyar szintér feltáratlan múltjából mindig csepegtetnek egy-egy kis információt, így olvashatunk a BelfegOi! énekesének skorpiójáról, hullóíróról és ízeltlábúiról, vagy az R.J.-t ért rosszindulatú pletykák magyarázatáról a Linx megvilágításában. Egyetlen problémám, hogy a tördelést még nem sikerült 100%-osan belőni, sokszor egy-egy kép miatt a hosszabb szavak új sorba kerülnek, ami után nagyon széthúzószak lesznek a sorok, ezeket orvosolni lehetne egy-egy kötőjel beszúrásával, de ez legyen a legnagyobb bajom. A fanzine-hez két CD is beszerezhető, egyik a RR válogatáslemeze, másik pedig az amerikai Brown Bag Records válogatása, melynek kézhétvételekor felmerül bennem a kérdés, hogy vajon azért kapjuk barna papírcsomagolásban, hogy ha nem tetszik a lemez, behányhassunk?!

No Bollox Just Oi! 3. megjelenés: 2010. május www.oioioi.ro 5€

A román fanzine mind tartalomban, mind kinézetben az európai fanzine-ok krémjébe tartozik. A 88 oldalas 3. szám húsz interjút tartalmaz, ami borzasztó nagy kapcsolatrendszer és sok munkát jelent. Itt kell megjegyezni, hogy nemcsak zenekarokkal (Traditionals, Skinfull, Section 5, Disdainful, Corps, hogy csak néhányat említsek) készültek beszélgetések, hanem például kutyatenyésztővel is, aki amstaffokkal (American Staffordshire Terrier kutyafajta) foglalkozik, s a fanzine szerkesztőcsapata szintén nagy szerelmese ezeknek a kutyáknak. De készítettek az angol Negative Reaction fanzine szerkesztőjével is interjút, aki idősebb kora miatt az angol szintér számos kulisszatitkába enged bepillantani. Kedvenc rovatom az Oi! The Counseling, ahol Dr. Oi! és Dr. Sturla látja el tanácsokkal a pácienseket (melyek szerintem fikciók, csupán az olvasók szórakoztatására lettek kitalálva, de ettől függetlenül élvezetes olvasni).

Anti-Hippie 6. megjelenés: 2010. ősz oibootboy@hotmail.com 5€

Bő két év szünet után látott napvilágot a finn fanzine legutóbbi száma. Arról híres, hogy bár szerkesztője ezt egy szkinhed és Oi! fanzine-nak alkotta meg, nyitott más irányzatok felé is. Ezúttal például egy két oldalas cikket olvashatunk a crust mint műfaj kialakulásáról, gyökereiről és létezéséről. Természetesen itt is az interjúk dominálnak: Rebellion, Aires and Graces, The Riot, The Bubbles, Rust stb. A 2009-es tampere-i Last Resort koncerbeszámolójából kiderül, hogy a manapság felkapott Wrongdoers zenekar nem épp józan életű: a koncertjükön megállás nélkül ment a karlendítés, és a *You'll never be one of us* című számukat a SHARP-oknak, a RASH-oknak és az anarchistáknak küldik, mi szerint sosem fognak közéjük tartozni. Bemutatkoznak kiadók és mailorderek, olvasható az SS-Kaliert orosz turnériportja, továbbá a szokásos írások fanzine-okról és CD-kről. A kiadványhoz 21 számból álló válogatáslemez is jár.

Subculture Spirit 3. megjelenés: 2011. február subculturespirit@hotmail.com 5\$

Aki nem tudná, ezt a profi minőségű kanadai fanzine-t Jenny Woo, Kanada első számú szkinhed lánya készíti párjával együtt. A fenti megállapítást azért két helyen támadnom kell, egyik a papír mérete, mely szerintem túl magas a szélességéhez képest, a másik pedig a sok helyen érdekes tördelés, igaz, az angolban nehezebb elválasztani, állítólag nem is léteznek rá szabályok, úgyhogy nem tudom, ezen hogyan lehetne egyébként segíteni. Tetszik, hogy a szokásos interjú-blokkot (ezúttal The Agitators, Resistance 77, Lammkotze, Rust, Sydney Ducks, Out of Order, Condemned 84, Orgullo Sur) próbálják érdekes cikkekkel kiegészíteni, ez most például bakelitek tisztításából, glam rock/glitter rock zenekarok bemutatójából és a montreáli szintér leírásából áll, de a szokásos review-rovatok (fanzine, CD, LP, EP, DVD) is felsorakoznak a listán.

KANADA

Informátorom lakóhelye Alberta tartomány, ami az ország nyugati felében található. A punk, Oi! és hardcore zenekarokat együttvéve kb. nyolc banda található a területen, ami a lakosságszámot figyelembe véve jelentős mennyiség. Főleg Calgary és Edmonton városai azok, ahova a színtér tömörül Albertában. E két településen két-két punk és reggae koncerteknek otthon adó helyiség számít, amivel már Budapest is megelégedne. Ehhez hozzá lehet még venni három edmontoni, és két calgary-i lemezboltot, továbbá három, kifejezetten utcai ruházattal (Ben Sherman, Fred Perry, Warrior Clothing) foglalkozó helyet, tehát minden megvan ahhoz, hogy egy egészséges színterről beszélhessünk.

A nemrég megszűnt bandák közül csak egyet említenék, az **Alternate Action** Kanada nyugati csücskéből. 2008-ban jelent meg a Thin Line nevű lemezük, ami tulajdonképpen egy antológia a korábbi bakelitekből (7", 10", split...), és azoknak hasznos, akik lecsúsztak a kis példányszámú lemezekről. Végleg megszerettették velem zenéjüket olyan dalok segítségével, mint a *Dead End Street*, a *Keep Running* és a *We're Not Like You*. A feloszlással szerencsére nem vesztettünk el mindent, mert a tagok egy része más zenekarban folytatja pályafutását, így biztosan fogunk még hallani róluk a jövőben. 3 éve még a Bad Mannerszel is sikerült fellépniük.

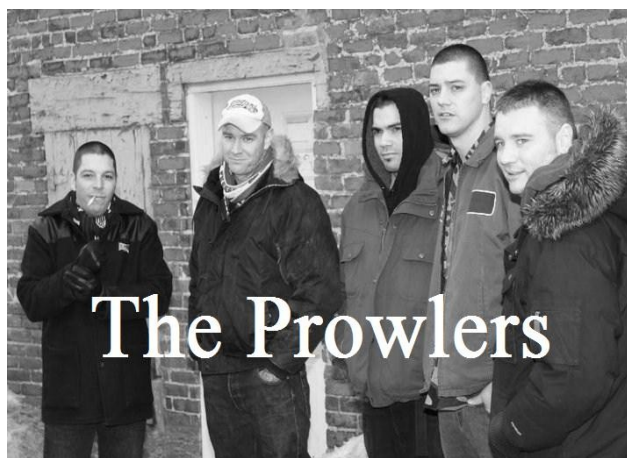

KÜLFÖLDÖN

ROVAT

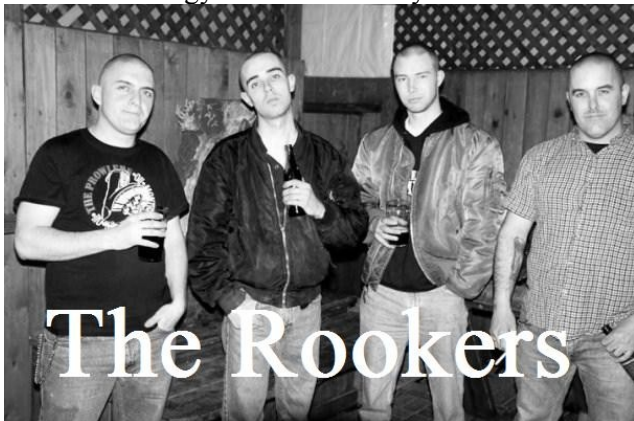
A harmadik színtérbeszámolóban elhagyjuk Európát, és átutazunk az óceánon túlra, hogy bepillantást nyerjünk a kevésbé ismert kanadai színtérbe. Őszintén szólva ezekről a bandákról elég kevés online információ található. Persze felkereshettem volna magukat a zenekarokat is, de a Külföldön rovat általában saját kütfőből táplálkozik anyaggyűjtésre koncentrálva, más emberek bevonása nélkül. Ennek ellenére volt egy segítőm, de ő is csak nevetet mondott, hogy kiket is érdemes a kanadai színtér részeként említeni, sőt, kéréssem ellenére linkeket sem adott közre. Jó hír viszont, hogy a rovat újraélesztése a következő számban is folytatódik, és Észak-Amerikában maradvá az Egyesült Államokban kialakult szcena kerül majd terítékre. Addig is olvassátok a kanadai részt.

A másik említésre méltó település Montreal, ami Kanada keleti részén fekszik, az ország második legnagyobb városa a maga több mint másfél millió lakosával. Itt négy olyan lemezbolt van, ahol a punk, Oi! és hardcore kedvelői biztosan megtalálják a maguknak való zenét. 5 koncertterme és 3 ruházati boltja szintén irigykedésre adhat okot.

Innen származik a legismertebb kanadai Oi! banda, a **The Prowlers**, akiket a magyar közönség is láthatott 2004-ben Budapesten, európai turnéjuk egyik állomásán. Idén tavasszal tértek vissza a kontinensre, márciusban német turnén jártak, júniusban pedig Mexikóban zenéltek, ahol a képek alapján egy-egy koncerten embertömegek fogadták őket. Népszerűségük egyrészt az erőteljes daloknak, másrészt annak köszönhető, hogy 1998-ban alakultak, így eddig az nem hallhatott róluk, aki nem akart. Érdekes, hogy az elmúlt 13 évben csak egy nagylemezük látott napvilágot, utolsó kiadványuk pedig a 2003-as *Chaos in the City* MCD, noha van egy koncert DVD-jük az *Oppressed*-del, illetve a német *Produzenten Der Froide*-dal hamarosan kiadnak egy splitet is. Aki pedig látta a *Skinhead Attitude* című filmet, az tudja, hogy abban is szerepelnek, talán ennek köszönhető, hogy nagyobb hírnévre sikerült szert tenniük.

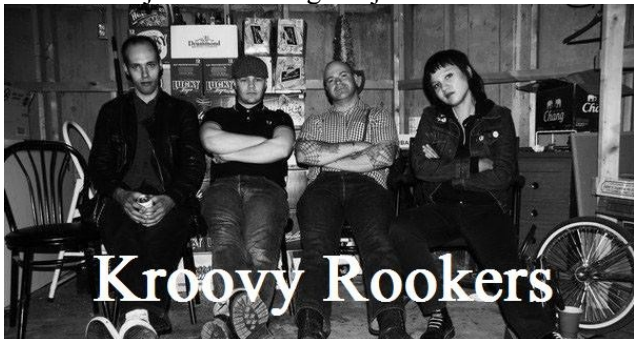
A **The Rookers** szintén egy keleti városból, Ottawából származik. Rancor And Restitution címmel 2006-ban hozták ki első nagylemezüket, aminek nagy része a munkásosztályról, és a kemény munkáról szóló dalokból áll. Elvileg folyamatban van második albumuk kiadása a Longshot Musicnál (érdekesség, hogy a ma már Kaliforniában székelő kiadó eredetileg Kanadából származik, akkor még punkrock disztróként kezdte működését), de a munkálatokat egyelőre sűrű homály fedi.

A **The Borderguards** mostanában el van tűnve, bár ígéretük szerint valami fog majd történni. Már az is furcsa volt, hogy tavaly nyáron lemondták előzenekari ténykedésüket a Business előtt. 8 számos The Borderguards névre hallgató CD-jükön kívül nem sok mindent termeltek eddig.

Érdekes, hogy **Kroovy Rookers** néven is létezik egy banda Kanadában. Itt lett új tag informátorom is gitáros poszton, akiről meg lentebb szó lesz. Állítása szerint tradicionális Oi!-t játszanak, Hurry Up And Wait címen jelent már meg EP-jük.

Az említett személy Jenny Woo, aki a kanadai színtér legaktívabb tagja (hűen a rovat hagyományaihoz, ismét „női zenekarral” zárom a cikket). A Kroovy Rookers előtt is voltak bandái, a The Pervs és a The Gun Bunnies. Tiszteletre méltó, hogy lány létére rengeteget tesz országa Oi! zenéjének népszerűsítéséért.

A **Jenny Woo Oi! Project** egyszemélyes akusztikus projektet jelent, ahol Jenny gitározik, legtöbbször saját számokat, de Oi! slágereket is átdolgozott akusztikus formában. Ötszámos demója, az Acoustic Oi! után idén jelent meg első nagylemeze, az Alberta Rose, ami 12 számot tartalmaz, melyek között vannak tradicionális Oi! dalok is, ahol a Kroovy Rookers legénysége volt segítségére a többi hangszer rögzítésekor (a *We don't need their respect* kissé Deadline-hangzású, a női énektől elolvad az ember). Jenny rengeteget jár Európába, idén májusban a Randale Meetingen is fellépett, s szeptemberben újra Németországban ad koncertet. A legenda szerint tavaly Endless Summeren is találkozhattunk vele, s kevesen tudják, de néhány éve az öreg kontinensen tett egy hónapos látogatásakor négy napot Budapesten töltött, ahol bele is botlott egy Oi! Mates koncertbe, amit kevés ember és rossz hangosítás jellemezett.

Jövő májusban pedig nemcsak egy napos koncertekre repül át hozzánk, hanem végre európai turnéra érkezik, melyet a hazai illetőségű Scampkid Records szervez számára. De ne szaladjunk ennyire előre, idén ősszel split lemezt ad ki a holland Dischargerrel, és ha azon is csak új dalok fognak szerepelni, akkor kijelenthető, hogy Jenny nagyon termelékeny a szövegírás tekintetében.

Ő szerkeszti a Subculture Spirit fanzine-t is, melyről előző cikkemben már volt szó. És hogy egy kicsit a bulvár területére is rákanyarodjak, el kell keserítenem minden hódítót és titkos hódolót, Jenny ugyanis boldog párkapcsolatban él.

RAZZAPPARTE

Az 1995-ben alakult olasz zenekarra tavalyi Briganti című albumuk kiadása után figyeltem fel, és hamarosan a Barkókefe kedvenc zenekari közé került. Kérdéseimre az énekes, Flavio válaszolt. Tuscia Oi!

Ami rögtön feltűnt a Briganti hallgatásakor, hogy dub számok is felkerültek rá.

A zenekar néhány tagja a reggae nagy rajongója, illetve ennek altípusait is szeretjük, például a dubot. A római Raged Studióban Mr. Sk szintén dub fan, úgyhogy megkértük, hogy remixelje néhány számunkat, melyek felkerülhetnek a CD-re. Elégedettek vagyunk a munkával, még azoknak is tetszett, akik nem szeretik a reggae-t. Egyébként Oi! zenekarnak tartjuk magunkat, egyrészt az attitűdünk miatt, másrészt pedig azért, mert főleg ez a zenei stílus hatott ránk, de nyitottak vagyunk a punkrock, a hardcore, a metál, illetve a folk stílusok felé is. Az eredeti Oi! mottóban („Have a laugh, have a say”) és a spiritusban hiszünk, ami a korai Oi! válogatáslemezekon mutatta meg, hogy ugyanazzal a közönséggel különböző viselkedési formákat, és vegyes hangzásvilágot lehet megszerettetni. Nem szeretnénk a korai 80-as évek bandáinak másolatai lenni, habár még mindig imádjuk őket.

Mondanál néhány szót a Servi O Ribelliről? Olvastam, hogy ez egy régi olasz SHARP szlogen, de mikor lett kitalálva, és mi ennek a története?

A Servi O Ribelli azt jelenti, hogy Szolgák vagy Lázadók, és jól olvastad, tényleg régi SHARP szlogen, kb. a 90-es évek elejéről származik. Akkoriban sok skinzine, SHARP-találkozó és -koncert, zenekar, rádióműsor működött nálunk. Van, aki skinhed, van, aki nem, de mindannyian ugyanazért küzdünk: szembe kell szállnunk a rasszizmussal a színtéren, és el kell távolítani azokat, akik csak politikai célokból követelik a skinhed nevet. Egyébként attól, hogy még vannak SHARP csoportok Olaszországban, tulajdonképpen nem

beszélhetünk SHARP Italiáról, megszűnt ugyanis létezni szervezeti formájában, amiatt, hogy még mindig megvannak ezek a redskin vs. apolitikus viták, ami komplett marhaság, és semmi köze az eredeti SHARP-hoz. A Razzaparte skinhed tagjai nem tartják magukat sem redskinnek, sem apolitikusnak, s bár érdeklődtünk az aktív politika iránt, azt sosem kevertük bele a szubkultúrába. Szintén visszautasítjuk a SHARP jelzöt, habár régen a SHARP Viterbo szekciójához tartoztunk. Mi csak skinhedek vagyunk, akik antirasszisták. Megvannak a saját politikai nézeteink, de nem értünk mindenben egyet egymással. Szeretünk olyanoknak is játszani, akik nem érdeklődnek a politikai iránt, mindaddig, míg nem barátkoznak náccikkal.

Mutasd be városodat, Viterbót! És nemcsak a színtér érdekel, hanem bármi, amit el szeretnél mondani!

Bár Viterbo nem egy nagyváros, a középkorban fontos szerepe volt. Kulturális és történelmi régiónk Tuscia, Etruria déli része, de jelenleg egy Lazio nevű adminisztratív környékhez tartozunk, melyet pusztán Róma előnyei miatt alakítottak ki. Laziohoz tartozni azt jelenti, hogy nem igazán tudsz a turizmusba, és egyéb gazdasági dolgokba befektetni, mert minden forrás és figyelem Róma felé irányul. Az eredmény: értelemmentesség az identitás körében a tusciai emberek között, valamint magas munkanélküliség. Szerintem környékünk színtere nagyon jó. Két egyesülésünk van: a Tuscia Clan (Viterbo tartományból) és a Laida Provincia Crew (ugyanennek a déli része, valamint Róma tartomány északi területe). Mindketten nagyon aktívak, Oi!/punk/hardcore koncerteket szerveznek, s zenéket is kiadnak. Olyan bandák vannak a környéken, mint a FAVL, az Assedio HC, a Neid, a Gli Ultimi, az Automatica Aggregazione stb.

Sok olasz Oi! zenekar kisvárosokból (Verona, Savona, Carbonia, Viterbo) származik, és ott van a Rough Torinóból. Mi az oka, hogy a nagyvárosokból (Milánó, Róma) nem lehet egy banda nevét sem hallani?

Ha másokat is megkérdezel, biztos nem ezt a választ fogod kapni, de szerintem a kisvárosok tartják életben a színteret, a nagyvárosok alszanak, de nem igazán lehet megmondani ennek fő okát.

Van egy dalotok a casualekről. Miről szól ez? Közetek is van casual?

Egyikünk sem az. Miután elolvastam néhány regényt erről a kultúráról, írtam meg a számot. Szerettem volna tisztelettel adózni nekik, hiszen a szkinhedek is hozzájárultak ahhoz, hogy a casual létrejöjjön. A szöveg azokról a bőrfelületekről szól, akiknek elsődleges érdeklődési körük a futball, és azért változtatták meg kinézetüket, hogy elkerüljék a szigorú biztonsági intézkedéseket, átkutatásokat. Egyébként nincs sok közünk hozzá. Néhányan szerettük a focit, van, aki még most is, de nem ez a legfontosabb számunkra. A *Casuals* az egyetlen ilyen számunk ebben a témában. És még akkor íródott, mielőtt kirobbant volna ez a nagy casual örület nálunk.

Ma már pont az van, hogy a casualeket könnyű kiszúrni a tömegben, mert ugyanúgy öltözködnek. Szerintem nem értik a lényegét. Csak a divatot követik, néha politikai (szélsőjobboldali) okokból. Tehát nem vagyunk casualek, soha nem is leszünk, bár tiszteljük a régi generációt, ismerjük is néhányukat. Egyébként városunkban egy casual sincs.

Mondj néhány szót új felvételeitekről, a Tuscia Oi!-ről és a Brigantiról! Hogy lehet, hogy 8 hónapon belül két CD-t is kiadtatok?

A Briganti eredetileg 2009-ben készült el, de kiadásra csak 2010-ben került. A címadó dal banditákról szól, akik a tusciai erdőben éltek. A *Ronnie Biggs* egy jól ismert modern kori banditáról szól. A többi szám a munkanélküliséget és a növekedő szegénységet mutatja be, valamint azt, hogy a kormány és a média hogyan áll ehhez. A borítót pedig egy híres mexikói szkinhed rajzoló, Chema Skandal készítette. Egyébként szerettük volna a 15 éves fennállásunkat (1995–2010) megünnepelni, és bár 2010-ben jött ki a Briganti, úgy döntöttünk, hogy kiadunk még egy MCD-t Tuscia Oi! címmel. Ezúttal nincs dub, viszont hűen kultúránkhöz és történelmünkhöz (elég a címet megnézni) folk betétek is vannak a számokban, s néhány dalszöveg helyi nyelvjárásban lett felénekelve.

Hogyan merült fel a nevetek az Anfibia Recordsnál?

Christian, az Anfibia vezére régi barátunk. Szeretjük az őszinteségét, a munkafolyamatát. Ez a fő kiadónk a 2003-as Servi O Ribelli óta, bár azóta dolgoztunk kisebbekkel is, mint a korábban említett Tuscia Clan és a Laida Provincia Crew, de vegyük számításba saját kiadómat, a City of the Deadet is.

Mit jelent a Razzaparte? A Razza A Parte című dalban pedig egy rövid filmrészlet is található.

Azt jelenti, hogy különálló fajta. Ez kapcsolódik az olyan korai Oi! jelzőkhöz, mint a new breed. A film,

amiről beszélsz, az 1993-as Tökéletes világ. A jelenet, mely a *Razza A Parte* intrójaként szolgál, mikor Butch Haynes (Kevin Costner) rátámad a férfira, aki korábban a saját fiát verte. A gyerek anyja próbálja nyugtatni Haynest: „Ne bánts! Megértelek, jó ember vagy!”, mire Butch így felel: „Nem vagyok se jó se rossz, én egy különálló fajta vagyok!” Nem vagyok biztos benne, hogy pontosan így van az angol szöveg, de szerintem érted a lényegét.

1995 óta sok minden történt veletek. Hogyan foglalnád össze az elmúlt évek tevékenységeit?

Végig aktívak voltunk, szerintem mi vagyunk az egyetlen olyan olasz Oi! banda, akik megszakítás nélkül működtek. A korai szakaszban az volt a fő bajunk, hogy gyakran változott a felállítás, főleg a dobos. Továbbá sokat dolgozunk, ami nem engedi, hogy több napra is távol legyünk. Ez az oka, hogy nem turnézunk, és csak egyszer játszottunk külföldön. Mindezek mellett elégedettek vagyunk a bejáratással, a zene és a szöveg fejlődésével. Legjobb élményünk, hogy sikerült egy színpadon játszani kedvenc zenekarainkkal, mint a Cockney Rejects, a Klasse Kriminale, vagy az Adicts. Szeretnénk több koncertet is, de ezt nem egyszerű kivitelezni.

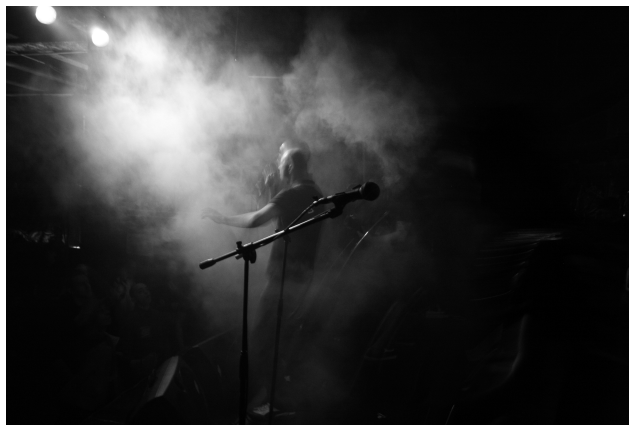
Felkerültetek a Roma Hardcore válogatásra SPQR Skins and Punks című dalotokkal. Miről szól ez a szám? A magam részéről inkább a Spartacus-féle rabszolgafelkelés, mint az SPQR pártján állok.

Mi is jobban szeretjük Spartacust, és nem tartjuk magunkat az SPQR részének. A római srácok igen, ami szerintem rendben van, mert az az ő történelmük, legyen az jó vagy rossz. Mi etruszkok vagyunk, nem rómaiak. Megvan a saját történelmünk, a saját szimbólumaink. Csakugyan egy különálló fajta vagyunk, hehe! A válogatást, amit te említesz, néhány római arc állította össze, ezzel szerették volna nemtetszésüket kinyilvánítani a hírhedt NSHC zenekarok ellen, így felkérték minket is, hogy szerepeljünk rajta. Örülünk neki, hogy részt vehettünk az üzenet terjesztésében, de fogalmunk sem volt róla, hogy Roma Hardcore lesz a címe. Hiszen jó néhány banda (beleértve minket) nem is római.

Van egy olasz film, a *Miracle at St. Anna*, ami a II. világháborúban játszódik Olaszországban, ahol amerikai Buffalo katonák harcolnak olaszok és németek ellen. Láttad a filmet?

A rendező, Spike Lee rengeteg negatív kritikát kapott a filmmel kapcsolatban. Ez annak köszönhető, hogy nagyon erős a revizionista (pro-fasiszta) mozgalom országunkban, akiket egyrészt a kormány fasiszta része, másrészt az utcai nációk is támogatnak, és mivel a film sok meg nem történt elemet is tartalmaz a II. világháború igazi, tragikus világában, így Lee nem igazán segítette az antifasiszta nézeteket. Megértem, hogy nem akart tiszteletlenül bánni az antifasiszta partizánokkal, még egy magyarázó szöveget is illesztett a film elejére, hogy tisztázza álláspontját. De ha én rendező lennék, és a fekete amerikai katonákról készítenék filmet, nem így csinálnám. Jobban beleásnám magam a helyzetbe, amibe kerültek, amit Spike Lee nem tett meg, ahogy nem értette meg a negatív kritikák természetét sem. És nem tennék kitalációkat egy olyan valós tragédiába, mint ami St. Annánál történt. Emellett nagy Spike Lee-rajongó vagyok, és kedvelem legtöbb filmjét, de a *Miracle at St. Anna* nem tartozik közéjük. A történet gyenge, a karakterek nem elég mélyek. Valahogy nem a legjobb filmje.

www.razzapparte.net

Próbáltatok már angol nyelven is dalokat írni? A *Work Together*t feldolgoztátok, de játszottok más számokat is zenekaroktól?

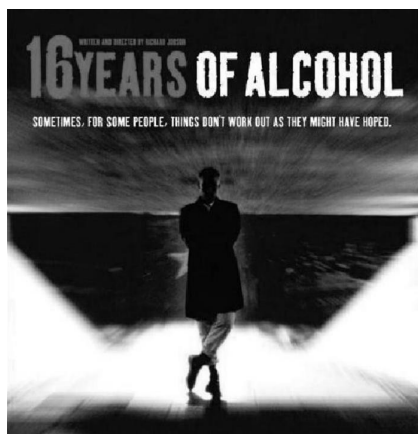
Néhány korai munkánkban voltak angol szavak, de aztán hamarosan olaszokkal helyettesítettük őket. Nem gondoljuk, hogy természetes lenne a saját realitásunkról más nyelven énekelni. Olyanokat klasszikusokat dolgozunk fel, mint a *Lavaro* (Nabat), a *Chaos* (4-Skins), a *Dirty punk* és a *Career Opportunities* (Clash).

Tervek a jövőben?

Írjuk a számokat, de még azt se tudjuk, hol és min lesznek kiadva. Még még kész sincsenek. Az év vége előtt környékünkön is, és Észak-Olaszországban is koncertezünk. Köszönjük az interjút, vigyázz magadra és tartsd a szavad!

16 years of alcohol (2003)

írta és rendezte: Richard Jobson | főszerepben: Kevin McKidd | magyar cím: Az alkoholista

Ezt a nyolc éves filmet igen kevesen ismerik, és szkinhed körökben is alacsony népszerűségnek örvend. Ez egyik oldalról érthető, a másiktól viszont nem. Mert rendben van, hogy csak a film első fele értékelhető bőrféjű szempontból, de amit ott látunk, az csillagos ötös. A rendező egy ú. Mechanikus Narancs 2-t szeretett volna készíteni: bizonyos jeleneteket ugyanott vettek fel, mint Kubrickék: a sötét aluljáróban. Ezen kívül a ruházat is majdnem megegyezik, a fehér alapot kiegészíti a szkinhed viselet, Fred Perry, Madness-napszemüveg, ezáltal piros a bakancs, és vannak különféle ingek, valamint fekete crombie is. Egyébként a történet Edinburghban játszódik a 70-es években. Azt kell mondjam, hogy az évtizedre is nehéz következtetni, egyedül a lemezboltban megjelenő új zenék adnak támpontokat, melyet a főszereplő, Frankie hallgat. A bonyodalmak itt kezdődnek, amikor

bandájával betéved, és megismerkedik az eladólánnyal, Helennel, akiben egyébként semmi extra nincs, teljesen átlagos lány, de Frankie-nek mégis felkelti az érdeklődését. Az ő hatására változik meg, amiben persze szerepe van a Mechanikus Narancsban már látott modellnek: a túlságosan zsarnoki bandavezér ellen előbb-utóbb fellázadnak. A négyfős társaság minden tagjába extrém módon beleivódott az ultraerőszak, de ők megmaradnak az ivás és a verekedés szintjén, legnagyobb problémájuk az, ha a kocsmáros nem szolgálja ki őket, vagy ha a táncterem a lemezlovas lekeveri épp aktuális skinhead reggae számukat (a jelenetben a *Skinhead a bash them* szól, a főszereplő kedvence pedig Desmond Dekker). A filmben egyáltalán nem találkozunk a rasszizmus tárgykörével, vagy bármi egyéb, zavaró dologgal, ezért is ajánlott a megtekintése. Egyetlen negatívuma a második felében kialakuló érzelmi szál, ami kissé más irányba tereli a cselekmény fonalát, de tökéletes képet kapunk a 70-es évekbeli skót fiatalokról és az ultraerőszak továbbéléséről.

Rudeboys be ready!

2011. március 26. Szombathely

Bő másfél év késéssel ugyan, de márciusban végre sikerült bepótolnom a számomra balszerencsés okból kimaradt dunai Offenders-koncertet. Szerencsére nem volt szükség külföldre utazni, bár így is elég nagy távolságot kellett megtenni, de erről később.

Már nem is emlékszem, hogy mikor hallottam először a buliról, de az biztos, hogy február elején már biztossá vált az időpont és a hely, így csak szurkolni tudtam, hogy ezúttal ne jöjjön közbe az az eset, mint anno 2009-ben, és bár egy hajszálon függött, hogy még egyszer megtörténjen, végül nem következett be és útnak tudtam indulni Szombathelyre: a fővárosból ketten vonattal, és már itt elkezdtem betáplálni az egyre növekvő söradagokat. Győrbe érkezve még az autóval való továbbindulás előtt végre én is meglátogathattam a híres-hírhedt Krigli nevű helyet, ahol szintén becsúszott még egy sör. Aztán irány Szombathely, de előtte még Csornán teszkóztunk, ahol további söröket vásároltam, tehát mire elértem volna a helyre, már többet ittam, mint kellett volna. A legjobb az egészben az volt, hogy a vaskarika.hu online magazin játékában soha nem látott szerencsém felvillantva nyertem két jegyet (szerintem ez annak köszönhető, hogy kb. senki nem vett részt a játékon, hiszen nem volt azért olyan nehéz a kérdés), így ketten ingyen juthattunk be a koncertre, és hát ki is kapja a másik jegyet, mint a legtávolabbról érkező rajongó (Szentés-Szombathely), ezen nem is volt vita. Az országnak ennek a régiójában még sose jártam, ezért sajnálom is, hogy már csak sötétben értünk oda, de még így is korán, hogy ne kezdődjön semmi. A hely egyébként jó nagy, és mint kiderült, két terme is van, két éve a másikban volt a Hotknives-buli, most a kisebbben (?) az Offenders.

Az olaszok egyébként eléggé gyér disztróval érkeztek, meg akartam venni az új albumukat bakeliten, de csak a régi kislemezeket hozták, és egy adagnyi CD-t, ez utóbbi kell a halálnak... hogy egy kis összehasonlítással éljek: 2 éve sokkal többen voltak a koncerten, pedig akkor is volt helyi zenekar. Igaz, az a Tizenhét volt, most pedig a **The Three Teadies** játszott, de azért szomorú, hogy kevés embert érdekel egy ilyen buli. Ebben talán közrejátszik, hogy a stílusokra nem figyelő, egyébként helyi koncerteket látogató fiatalok nagy része ezúttal Belgán mulatta az időt a város másik végében, ha az nem lett volna, lehet onnan ide jött volna néhány tucat ember. Ennek ellenére azért a szombathelyiek koncertjén nagy meglepetésemre megjelent egy kisebb, kb. tíz fős társaság, aminek 80%-a lány volt, szerintem valami osztályközösség lehettek. A másik meglepetés pedig akkor ért, mikor tőlük nem messze állva odalépett hozzánk az egyik kevésbé szép tagjuk, táncra invitálva minket. Ez azt jelentette, hogy a szinte táncmentes parketten oda kellett volna menni a körükhöz, amit még józanon nem tartottam a legjobb megoldásnak, sőt a lámpa is fel volt kapcsolva (a többi zenekaron már sötétedett, hehe), úgyhogy ignoráltam a felkérést. A szombathelyiek lenyomták a mindennapos koncertjüket, Szasza megint hozta formáját, készült rólunk egy kép, amikor a színpadot nézve nevetünk rajta, kár, hogy már nem emlékszem, mit csinált akkor, ami ezt váltotta ki belőlünk, de biztos mókás lehetett. Aztán következett a **CsizmáSKAndúr**, akik mindig képesek nagyon jó hangulatot csinálni. Sajnos még itt se indult be igazán a közönség, de én már csak szolidaritásból is táncra perdültem, hiszen a Kandúrra mégis csak kötelező, akár kevesen vannak, akár törött lábbal ülök hátul. Ezúttal kedvenc számomat, a *Na ide egy sört* a végén játszották, s Szasza szokásos színpadi vendégeskedése is csak ekkor következett be, de érdemes volt várni. Talán az is segítette a lábak mozgását, hogy a szünetben egy kis pálinkázás következett, annak is a törköly fajtájából (mindezt laposüvegből), ami megadta az alaphangulatot az este hátralévő részére.

Egy rövid hangolás után már kezdett a **The Offenders**, napjaink olasz Two Tone nagyjágyúja, amire mindenki összegyűlt. Az énekes ugyanabban az öltözékben nyomta, mint bármelyik eddig koncertjükön (ellenőrizhető YouTube-on), és akkor kezdődött a koncert, amikor feltette a napszemüvegét. Nem igazán vagyok tisztában vele, hogy itt már mennyien perdültek táncra, de egyértelműen többen, bár még így is kevesen voltunk. Annyira nem nézegettem hátra, elvoltam az első sorban, aztán két számnál fel is mentem a színpadra, amiről egy Vas megyei lap úgy írt, hogy a közönség legaktívabbja ment fel. A nagy slágereket eljátszották, nem is volt hiányérzetem, és becsúszott egy-két kevésbé ismert dal is a korábbi albumokról, de azért azokra is ment a tánc. A vége felé közeledve arra lettem figyelmes, hogy az énekes csak a mellé állított vizet issza, a sörös dobozt ki se bontotta, úgyhogy egy óvatlan pillanatban bátorkodtam érte nyúlni, és megittam. Nem hinném, hogy észrevett belőle bármit is. A sok sörrel nem is lett volna baj, de a hozzá erősítőként elfogyasztott pálinka megtette a hatását (kb. mint a piros paprika ereje a vasárnap húslevesben), és az éjszaka folyamán egy kisebb adag távozott belőlem, amiért elnézést is kérek az érintettől. Mindent egybevetve hatalmas buli volt, a hiányos nézőszámot kárpótolta a jó zene, úgyhogy köszönet a szervezésért!

199. Capel Street, back room of Rufe live

No Bother Shop

A Dublinban működő No Bother Shop néhány hónapja indult be. Elsősorban szkinhed ruházattal foglalkoznak, de árulnak lemezeket, és egyéb kiegészítőket, később pedig munkájukat szeretnék más irányba is bővíteni. A magyar alapító, „Fuxy” Fuksz válaszolt a kérdéseimre, akit zenei múltja és jelene miatt sokan ismernek.

Hogyan indult ez az egész, mi a helyzet most?

A bolt ötlete az én fejemből pattant ki, mivel nagy rajongója vagyok az írországi charity shopoknak, melyek alapítványi kézben levő használt üzletek. Sokszor beleszaladtam olyan gyönyörű ruhába, ami nem az én méretem ill. stílusom volt. Ilyenkor általában felhívtam valakit, hogy érdekl-e, és ha igen, akkor megvettem neki. Linda, a barátnóm, aki nagy charity shop függőségben szenved, velem egyetemben kapott az adandó alkalmon, így elkezdünk ruhákat gyűjteni, facebook oldalt készíteni, kitalálni egy nevet... persze eleinte nem nagyon állt szándékunkban M-es ruhákat árulni, szerettem volna mindent megtartani, de főleg miután beindult a ruhák rendelése külföldről, már olyan mennyiség volt a kezünkben, hogy nyugodt szívvel adhattuk el a számomra kedvesebb ruhadarabokat is. Sajnos még nem tehetjük meg, hogy több méretet halmozzunk fel egy bizonyos ruhából, ezért egyesével vesszük őket. Így nagyobb a választék, és biztos, hogy nem fogjátok visszalátni a ruhákat bárki másan. A lemezek nagy részét is így rendeljük, ezzel már nehezebb helyzetben vagyok, mert legszívesebben megtartanám az összeset magamnak. Ezek vásárlása csak nemrég indult be, mivel elég rázós nagyobb mennyiségben lemezeket postázni, ami sajnos az árukat is megemeli. A barátnőmmel ketten csináljuk az üzletet, de baráti segítség nélkül semmire se mennénk. Egész jó munkamegosztás alakult ki közöttünk mind a ruhák és lemezek vásárlása, fotózása, és az üzlet reklámozása terén is. A nyári programban szerepel egy Euro Lambretta találkozó, és egy ska fesztivál, ahol tiszteletünket tesszük, esélyt adva az embereknek, hogy elverjék a nehezen összekuporgatott garasait. Remélhetőleg az őszi környékére egy fizikai bolt terve is körvonalazódik majd *(Ez közben augusztus elején megnyílt! – Coimbra)*. Kisdosi csinálja a webshop honlapját, remélem, hamarosan elkészül, aztán beindul az online shop kedvezményekkel meg mindennel...

Írtad, hogy a 18 és 40 közötti korosztály elmaradozgat, és hogy ennek érthető okai vannak. Ha publikus, megosztanád mik ezek?

Az 1980-as években egy nagyon erős underground színtér volt Írországból rengeteg szkinheddel, punkkal, rockerrel, moddal stb. Olyan méretű volt, hogy mi magyarok azt el se tudjuk képzelni. Mindenkinek ajánlom figyelmébe a YouTube-on a This is Dublin videósorozatot a 80-as évek dublini szkinhedjeiről, és akkor meglátjátok, miről beszélek. Valahogy a 90-es évek eleje felé, talán a gazdasági helyzet lassú javulásának, vagy a kilencvenes évek

szar zenei irányzatainak köszönhetően, netán a Two Tone zenekarok feloszlása miatt ezek a társaságok feloszlottak, és sok évig mély álomba merültek.

Mikor én Írországba érkeztem, alig lehetett ír szkinhekről hallani. Helyettük itt voltunk mi magyarok, lengyel és francia arcok stb. Aztán az elmúlt pár évben valami újra elkezdődött. 12-14 éves szkinhedek kezdtek flangálni kisebb csoportokban, kicsit zavarodott politikai felfogással, példaképek nélkül, akikre felnézhetek volna. 2011 új fordulata, hogy az öreg(ebb) arcok is megszervezték a maguk kis reunionját. Kicsit kevesebb, vagy őszebb hajjal, pár kiló extrával, talán kicsit komfortosabban is, de itt vannak, hogy megmutassak nekünk, miért is álltak fel vagy ki a maguk idejében.

Tervben van-e, hogy bizonyos árukat ti magatok állítsatok elő (pl. felvarrók, jelvények stb.)? Melyik az az áru, amire a legbüszkébb vagy, hogy sikerült beszerezni és eladni?

Kitűzőket, felvarrókat Angliából rendelünk, jelen pillanatban ez a legegyszerűbb számunkra, de tervezzük Skinheads Ireland, Two Tone Crew Dublin stb. felvarrók és kitűzők készítését is hamarosan. És egyszer talán belevághatunk saját márka megalkotásába is... legbüszkébbek a G9 Baracuta harringtonjainkra, crombie kabátjainkra vagyunk, de a több mint 80 ingből álló készlet is a szívünk csücske.

Méretekben mennyire könnyű eltalálni a vásárlóké? Hiszen mást visel egy 18 év alatti, meg mást egy 40-es pocakos is.

Erről csak annyit, hogy nagyon nehéz 3 vagy 4xl-es ruhákat találni elfogadható áron, úgyhogy jó tanács minden szkinhednek, hogy figyeljenek oda, mit isznak, a fröcsi kevésbé hizlal, mint a sör. :) Egyébként átlagemberek is bepottyannak, így azok a ruhák is elkelnek, amik nem annyira a mi stílusunk... Plusz rengeteg ruhát kapunk az öregektől: bárki otthagynak bizományba, és mikor eladjuk, becserélhetik kreditre, vagy megkapják az összeg egy részét, amit azért is kell felajánlani nekik, mert inkább csak segíteni akarnak nekünk, és nem is kérnének pénzt érte. Persze ezt mi nem találjuk fairnek, szeretnénk, ha ez az üzlet mindenkinek megérné.

Hol és hogyan zajlik az eladás?

Minden szombaton egy bolhapiac jellegű dolgot csinálunk, ami egy pubban van. Buszon levisszük a ruhákat (köszí srácok a segítségért), felállítjuk a polcainkat, kipakolunk, és 11-től 5-ig más árusok és ska zene társaságában üjtük el az időt, a véletlenül betévedő vagy rendszeresen odajáró szkinhedekkel, modokkal és punkokkal. Aki belép, süteménytől kezdve a lemezeken és vintage ruhákon keresztül akar könyveket vagy hajvágást is kaphat (még nem üzemeltük be a „Hej hippí, levágjuk a hajad” projektet). És ami a legszebb az egészben, hogy mindezt a kedvenc hideg söröddel a kezében teheted meg. Ez már elég a boldogsághoz. Ska, szkinhedek, szesz... mi kell még? Talán pár ruha, meg lemez. De hát az is van! :)

Mi a helyzet a Sultanszal? A lemez kiadása tervben van már? Az itthoni közönség epekedve várja!

A The Sultans kiadása folyamatban van. Még nem lett igazán eldöntve, hogy mi, vagy egy francia kiadó jelenteti meg, de hamarosan ez is kiderül. Nagyon jó album lett egyébként, ütős Oi!-punk számokkal a rock 'n' rollról és Dublinról, bár azt nem hinnem, hogy mi valaha is fogunk újra együtt játszani, mivel mindenki külön országban él jelenleg. Dobosunk, Thomas tervezi, hogy visszaköltözik, és Dosi is hamarosan visszatér, így nem látnám semmi akadályt az új zenekarom, a The Druids megalapításának, amiben az énekesi pozíciót szeretném betölteni minden zenei tehetség hiányából kifolyólag. :) (Sznupi, tanulj meg zenélni!)

Igazi középtempós drinking class Oi!-t szeretnék játszani, aztán remélhetőleg hamarosan meg tudjuk venni a bakelit lejátszókat, és akkor egy ska DJ night-ot is beindítanánk, európai ska-Oi! zenekarok leszervezése mellett (mini turné), lemezeik kiadásával, és ugyanezt persze fordítva is.

Mi a helyzet az ottani magyarokkal?

Az írországi magyarokkal ugyanaz a helyzet, mint az otthoniakkal. El tudnák vágni egymás torkát egy forintért is, és mindig fújnak egymásra. Elég sokan vannak/vagyunk, de nem egy összetartó társaság, és ha valaki egy pöcs, akkor nem fogok vele spanolni, attól függetlenül hogy punk, szkinhed, vagy akármi más. Ezenkívül persze büszke vagyok jó pár emberre, akiknek sokat köszönhetek, és tudom, hogy számíthatok rájuk, és ők is rám, de nem szeretnék neveket írni, hátha valakit is kihagynék, és ezt sose bocsájtaná meg.

***

És akkor ha jól emlékszem, szokott lenni egy olyan kérdés, hogy mondj valami okosat az olvasóknak, és épp van valami, amin egész nap jár az agyam. Ez pedig nem más, mint az apolitikus skinheadek új divatja.

Én nem vagyok politikus, talán apolitikusnak is hívhatom magam, de EZ NEM AZT JELENTI, HOGY HALLGASSUNK SKA-T, MIXELVE POLITIKAILAG NEM KORREKT – VAGY AKAR HÍVHATJUK – RASSZISTA Oi!-jal! Ha unjátok magatok, és ilyen faszágokra vetemednétek, akkor inkább menjetek el futni, hogy a hülyeséget levezessetek, mert amint már említettem, elég drágák a nagy méretek...

Teenage Riot Festival

2011. július 9. Arena, Bécs

A tavaly frenetikusra sikerült bécsi látogatás után nyilvánvalóvá vált, hogy a felhozattól függően idén is meg kell látogatni ezt a rendezvényt, hiszen a szórakozás garantált. De ne szaladjunk ennyire előre, hogy a garancia használt-e, vagy sem, nézzük sorjában az eseményeket.

Már nem is emlékszem, hogy mikor vettem tudomást arról, hogy a szombati nap főzenekara az angol **Cockney Rejects** lesz, de akkor vált biztossá, hogy ha török, ha szakad, akár egyedül is, de ott kell lennem. Ez persze az itthon szokásos akadályokba látszott ütközni, úgymint az utazás visszamondása, vagy a számomra szokásos otthoni program, de ezeken is sikerült túltenni magunkat. Az írás megkezdése előtt gondolkodtam, hogy milyen kevesen mentünk ki, hiszen csak ketten voltunk, de aztán rájöttem, hogy tavaly hármunknak sikerült kijutnunk, tehát ha azt nézem, hogy csak eggyel csökkent a road crew létszáma, akkor az végül is nem nagy veszteség. Persze mint kiderült, végül idén sokkal több magyar látogatott ki, mint tavaly, de még ennyire előre se szaladjunk, erről később.

Mivel a nyár folyamán kénytelen vagyok Budapesten kívül tartózkodni, a költözés a koncert előtti két napra maradt, így igencsak sok munkámba telt, hogy mindent el tudjak pakolni az indulás előtt. Ez majdnem maradéktalanul sikerült is, így már csak néhány óra volt hátra a vonat indulásáig. Természetesen ismét a kelenföldi felszállást választottam, hülye lennék, ha ezt máshol tenném meg. A vonat a Keletiből jött, és úgy volt, hogy utazótársam megveszi nekem a jegyet, de ebből végül probléma lett, ugyanis csak helyjegyre volt szükségem, míg ő Győrig vett nekem egy másodosztályú diákjegyet is, holott nekem az már volt, ezt úgy tűnik nem beszéltük meg pontosan. Ami csak azért volt probléma, mert a nő a győri állomáson arról pofázott, hogy ez a jegy már leutazottnak számít, holott nem volt lekezelve, igaz idefelé szolt, nem Győrből Budapestre, de ha már nem is tudta visszaadni az árát, legalább valami normális magyarázatot adhatott volna. Most már késő bánat, akkor ez még gondot okozott, szerencsére néhány óra múlva már el is feledkeztünk róla, hogy ilyen egyáltalán történt. Emellett sietnünk is kellett, mert a Bécsbe induló vonat perceken belül indult.

Az ominózus tavalyi vonatozás óta már 13 hónap telt el, s bár azóta kétszer is jártam az osztrák fővárosban, mégis csak most térhettem vissza ismét erre a szerelvényre. „Természetesen” ezúttal is elég volt megvenni a jegyet Hegyeshalomig, mert utána nem volt ellenőrzés, ami most jut eszembe, kissé paradox. Míg az ország keleti felében a koszos, régi vonatokon mindig van jegykontroll, addig itt nyugaton, ahol tiszták és modernek a kocsik, még a vécé is kifogástalan, ingyen utazhatsz a határt elhagyva. Azért most is akadt két gond, egyik rögtön felszálláskor jelent meg, a július eleji melegben nem működött a vonat 70%-ában a légkondi, ezért a kalauznő a szerelvény végébe terelte az utasokat. S pont a nő okozta a második kellemetlenséget is, az egész úton annyira túlbuzgó volt, hogy már azt hittem, le se száll Bécsig, de szerencsére a határon ő is otthagyt minket. Mint valami rossz rendező, kalkulálta, hogy óóó igen, ez az x számú bicikli kiszáll majd Hegyeshalomnál, ezért mindenkinek lesz majd helye, meg már nem is emlékszem, miket buzgólkodott, de a munkáját már-már túlságosan hivatásként végezte. Egyébként szó mi szó, tényleg sok bicikli volt fent, egy osztrák társaság a vécé mellé állított vagy egy tucat kerékpárt, ami szép látványt mutatott, csakhogy ők végigutazták a távot, ezért sem értem, a nő miért aggodalmaskodott néhány magyar tulajdonú bringa miatt. Az meg már csak hab volt a tortán, hogy pont egy vasutas brancs mögé helyezkedtünk el, akik mindannyian leszálltak a határon, de addig úgy éreztem magam, mint a zongoristában a főszereplő, aki egyik ideiglenes búvóhelyét közvetlenül a német bázis mellett találta meg.

Az út egyébként végig nyugisan telt, csak Brusi hűgymeleg söradagjai voltak kissé elviselhetetlenek, szerencsére Győrig ezeket sikerült elfogyasztani, utána pedig áttérhettünk az én dobozosaimra, amik

egyébként még két órával a hűtőből való kivétel után is hidegek voltak. Aztán végül meg is érkeztünk Bécsbe. Részemről rögtön a mobilvéccé felé vettem az irányt, közvetlenül szemben a sínekkel, ahol egy jó tízperces nagy dolog következett, nem is gondoltam, hogy erre is sor fog kerülni, úgy néz ki, minden második bécsi látogatásomkor számítani kell rá. Aztán akarva-akaratlanul az állomás melletti parkba vettük az irányt, ami ezúttal ismét nagyon szépen pompázott. Mivel még sok időnk volt, ezért leültünk itt. A sétányon normális padhoz tartva azonban egy alak odaszólt hozzánk, hogy van-e cigink. Én rögtön elkezdtem magyarul beszélni, hogy nem értem mit mondasz, végre kipróbáltam, milyen érzés egy külföldinek pofázni úgy, hogy nem érti, de aztán kiderült, hogy tolvaj létére (ezt is ő mondta el) tud angolul is, egyébként Pozsonyból származik és megérti a magyart, mert sok magyar szomszédja volt, úgyhogy végül egy egész kis nemzetközi beszélgetés alakult ki, bár én továbbra is titkoltam, hogy tudnék angolul, semmi kedvem nem volt hozzá szólni, minél kevesebb a beszéd, annál hamarabb megy el. Állítása szerint egy-egy hétvégén több száz eurót is tud lopni, ami azért volt érdekes, mert ettől függetlenül a létminimumon élt, a napszemüvege volt egyedül divatos, igaz, az is kb. a 20-25 évvel ezelőtti divatot tükrözte. Aztán szerencsére elhúzott, elvileg a cimboráival találkozik, de előtte még megdicsérte, hogy szép a szemem, neki is ugyanilyen színű volt. Meg hogy tisztel minket, amiért megkínáltuk sörrel, de nem fogadta el, mert az van neki, csupán cigarettára fáj a foga, arról meg épp Bruszi gyözködte, hogy egészségtelen. Távozásával végre élvezhettük a park szépségeit, mellettünk egy kutyával játszottak, aki sokat mászott a tóba is (ezúttal fel volt töltve a víz, tavaly nem), ezután pedig megjelent egy másik kutyás csapat is egy mopsszal, így teljes volt az öröm.

Még a vonaton megbeszéltük, hogy nem metrózunk, és inkább nem is gyalogolunk (pedig megint készítettem egy eltévedésmentes sétatérképet), hanem van egy villamos, ami pont az Arena utcájában tesz ki, ezért ezt választottuk. Ami azért volt jó, mert se gyalogolni nem kellett, se átszállni (mint a metrónál), és mégis bliccelhettünk (most augusztusban meg fokozott az ellenőrzés a bécsi járatokon, így pont megúsztuk). Mikor megérkeztünk, hirtelen nem tudtam, merre kéne indulni, mert világosban erre még nem jártam, de mivel lefelé lejtett az út, ezért logikusnak tűnt, hogy – mivel emlékeim szerint nem egy dombon van az Arena – arra megyünk. Itt ismét volt egy kisebb gond, ugyanis a Baumgasse 80. számhoz kellett menni, de a páratlan oldalon egy nem odaillő szám állt. Mint kiderült, itt teljesen el van csúszva a számozás, pl. a 80-nal szemben nem a 82-84 tartománya volt, hanem egy 20-szal kevesebb/több érték, már nem emlékszem, de akkor zavart okozott, hogy merre is kell menni, aztán néhány kereszteződés után egyértelmű lett, hogy jó felé járunk. Az Arenához érve a sarkon rögtön magyarokba botlottunk, legalábbis az AMD-póló erről árulkodott, azonban valamiért felrémlt bennem a tavalyi magyar eset, hogy akkor pont csöves punkokkal futottunk össze, ezért ismét némaságot fogadtam, de immár magyarul is, úgyhogy nem kellett velük beszélni. Később persze rájöttünk, hogy ők egyáltalán nem csövesek voltak, mert bent is láttuk őket, csak szimplán nem figyelték kissé az öltözkükré, de erről később.

Amire rögtön felfigyeltem, hogy egyelőre kevesen voltak, de ezt akkor még a korai időponttal magyaráztam. Megvettük a jegyet és benéztünk, s körülbelül ugyanaz fogadott, mint tavaly, egy ismeretlen zenekar játszott, akiket jó két tucat ember nézett (nem sokkal beérkezés után odajött hozzánk két csaj, és az egyik megkérdezte Brusitól, hogy hallotta-e, hogy pár hete meghalt az igazi, északon élő Mikulás). Úgyhogy rövidesen kifelé vettük az irányt, a hely előtt összefutottunk osztrák ismerősünkkel, s vele is tudattuk, hogy egyelőre átnézzük a benzinkútra, ahol lényegesen olcsóbb a sör, már-már magyar áron tudtam venni. Kicsi a világ, mert ugyanaz a magyarul is tudó nő szolgált ki minket, aki tavaly is, most pedig már beszélni is tudtunk vele. Második látogatásunkkor azt is megkérdezte, hogy tetszik a koncert, mert akkorra leesett neki, hogy miért ide jöttünk. A sör megvásárlása után kerestünk egy helyet, ahova le tudtunk ülni italozni, ez valami metrómegállóig tartott, ahol a Gasometer volt. Itt elvileg koncertek is vannak, de az első hengerépület csak egy pláza volt, ami szombat lévén eléggé kihaltnak tűnt, pedig itthon az ilyen helyek hétvégén tele szoktak lenni. Bent kitaláltam, hogy nekem még eurót kellene váltanom, ezért egy épp utunkba kerülő biztonsági őrt kérdeztünk arról, hogy ezt hol is lehetne megtenni. Mivel nem tudok németül, angolul kérdeztem meg, ő rögtön visszakérdezett, hogy honnan jöttünk, és miután mondtuk, hogy magyarok vagyunk, magyarul is szólt pár szót. Pedig egyáltalán semmi köze nem volt hozzánk, hiszen ilyen arab-török forma volt, és visszafelé, mikor jöttünk, akkor mondta, hogy ő nem magyar, csak szimplán elkezdett tanulni, de ezt valami furcsa kifejezéssel mondta, nem emlékszem mivel, de vicces volt, hogy egy Bécsben élő biztonsági őr simán megtanul magyarul néhány szót. Amúgy valami kaszinóba felé irányított minket, ahol inkább kitaláltam, hogy nem váltok pénzt, de neki azért azt mondtuk, hogy sikerült, hadd örüljön. Ezután ültünk ki sörözni, s figyeltünk fel a következő furcsa dologra (ezen az estén sorra történtek a furcsaságok): a pláza előtti kávézó pincére nem tudjuk mi okból, de mindig eljött oldalra, hogy takarásban legyen az asztaloktól, és aktív sportolásba kezdett. Először azt hittük, hogy az egész napos állás monotonitását vezeti le egy kis fekvőtámasszal, de amikor fél órán keresztül lenyomott vagy 100 fekvőt, és egyéb különböző

gyakorlatokat, akkor ott már valami harcművész képzettséget sejtettünk, de az igazság persze nem derült ki. Azért jó érzés volt egy pláza előtt sörözgetni a szinte kihalt környéken, rendőrök nélkül. Aztán elindultunk visszafelé, hogy megnézzük, hogy is áll a buli. Ekkorra azért már több ember volt ott. Befelé menet egy Böiler pólós csókat pillantottam meg, de elsőre nem gondoltam, hogy magyar lehet. Ha jól számolom, a német **Lokalmatadore** játszott épp, annyira nem volt érdekes, ezért kijöttünk. Róluk később, mert mikor visszamentünk, még akkor is játszottak. Épp kint álltunk, amikor pont odajöttek hozzánk arcok, hogy milyen jó a West Ham mezem. Ezek az arcok azonban magyarok voltak, és nem tudták, hogy mi is, ezért magyarul kellett visszamondanom, hogy téged „ismerlek”, ugyanis az illető a West Side Kids dobosa volt, bár akkor tévedésből West Side Boyst mondta neki. Aztán le is ültünk velük dumálgatni, mint kiderült, kocsival jöttek Szombathelyről, és egy vasúti töltés mellett sátraznak, ott parkol az autó is. Mindkét napra jöttek (én is jöttem volna, de nem tudtam hol aludni, ezért csak a szombati maradt), úgyhogy ügyesen megoldották, gratulálok nekik! Meséltek is az előző napról, hogy a Casualties mennyire jó volt, az egyik srácnak látszott is az arcán az eredmény, pogó közben szerzett valami vastag karcolást. Azt is mondták, hogy itt a koncertek már délután 4-5 körül elkezdődtek, ami kissé érdekes volt, meg nehezen is hittem el, de csak jobban tudják, elvégre két napra jöttek. Aztán rövid beszélgetés után közöltük velük, hogy mi még iszunk egyet kint, úgyhogy ismét a benzinkúthoz vettük az irányt sörért, majd leültünk a járdára iszogatni. Aztán jött egy 40-50 közötti, kissé szakadt forma, West Ham sál lógott ki a nadrágjából (amit elsőre nem vettem észre), s mikor elénk ért, véletlenül belerúgott valami kis üvegbe, ami hozzám vágódott, majd rögtön bocsánatot is kért, de mondtam, hogy nem kell emiatt, mert nem történt semmi. De kiderült, hogy nem az üvegről beszél, hanem arról, hogy a West Ham kiesett a bajnokságból, ezért fejezte ki részvétét egy sorry-val. S csak távozóban vettem észre rajta a sálát.

Úgy gondoltuk, már épp itt az ideje, hogy kezdődjön a Cockney Rejects, ezért befelé indultunk, de a Lokalmatadore csak nem akart véget érni. Ők ilyen öregebb, 40-50 között punkrocker arcok voltak, az énekes még segget is villantott, egyébként elég érdekes zenét játszhattak, mert rengeteg fiatal énekelte a dalokat, amiknek olyan hangzása volt, mintha egy nosztalgias punkot keverték volna Irigy Hónaljmiriggyel. Szerencsére ők is véget értek, és egy szerintem hosszabb szünet következett, mert sehogy sem akart kezdődni a koncert. Kint állva megpillantottunk egy komáromi házaspárt, akik elvileg tavaly is ott voltak, meg amúgy Oppressed-en a férj nézett bele a táskámba, szóval megismertem őket, bár nem mentünk oda hozzájuk beszélgetni. A Böiler pólós arc brigádjáról is kiderült, hogy magyarok, úgyhogy több mint 10 magyart sikerült összeszámolni (egyébként a helyre bevihetél úgy sört, hogy át lehetett önteni műanyag pohárba).

E rövid felvezető után lássuk magát a koncertet. Amit eddig láttam, az sajnos megbizonyosodni látszott: borzasztó kevesen voltak a koncerten. Míg tavaly Businessen tömött első sorok és igazi, daralós pogó volt megfigyelhető, addig itt 10 ember táncán kívül kb. mindenki állt, és elég nagy lyukak voltak a nézőtéren. Mi se mentünk nagyon előre, és hátulról simán láttam az első sorban álló osztrák ismerőst, amire nem lett volna lehetőségem, ha sokan állnak közöttünk, de ez nem nagyon volt jellemző. Nem értem, hogy a program volt kevésbé érdekes az osztrákok számára, vagy az egy hónappal későbbi szervezés (tavaly júniusban volt a fesztivál), mindenesetre lesújtó volt a látvány. Egyébként az utólag megadott nézőszám szerint az első napon 430, a másodikon 360 ember vett részt, de ez a 360 valahol nagyon szét volt oszolva. Ja, csak akkor vettem észre, hogy az Arenában a terem hátuljában egy hatalmas lépcsős építményen is helyet lehetett foglalni, ami a nagy küzdőtér mögött volt, ez valahogy fel sem tűnt tavaly.

Amire számítani lehetett, hogy az énekes, Jeff Turner, vagyis Stinky végigbokszojja majd a koncertet. Ami azt jelentette, hogy mikor nem kellett énekelnie, légbokszoj a színpadon. Végül is, jobb, mint a semmi. Sorra mentek a slágerek, a *Flares 'n' Slippers*-nek külön örültem, nem gondoltam volna, hogy ezt is játsszák még, de szerencsére igen. Sőt, még olyanok is elhangzottak, mint a *New Song* és a *Where The Hell Is Babylon*, amikre meg végképp nem számítottam. Mert féltem attól is, hogy a 2007-es, botrányos minőségű albumról is lesznek számok, de egyre sem emlékszem, szóval megnyugtató, hogy a régiakat játszották. Sajnos valamiért nem erőltették a hosszú játékidőt, másfél órát sem nyomtak végig. A legendás *Oi! Oi! Oi!* pedig nem ráadás volt, hanem miután sorra játszották a dalokat, hirtelen szünet nélkül ebbe kezdtek bele, s jó volt látni, hogy a közönség nagy része rögtön a basszusgitar megszólalásakor felismerte a dalt. Én a magam részéről a kedvenceket teli torokból, kezeket feltéve énekeltem, aminek következtében kevésbé voltam magamnál, így talán ezért is telhetett el gyorsan a koncert. Aztán egyszer csak levonultak a színpadról, és hiába követeltük még vissza őket, nem jöttek, majd néhány perc után a lámpák is felkapcsolódtak, így ráadás nélkül ért véget a fellépés, ami azért volt szomorú, mert a *Bubblest* még elnyomhatták volna. Ami érdekes volt, az az a tény, hogy egész este nem láttam rajtam kívül még egy West Ham mezest, bár ez inkább szomorú is egyben. Sőt, kifejezetten szkinhedek nemcsak a koncerten, de a nap folyamán is nagyon kevesen tűntek fel, ennek nem tudom mi lehetett az oka, pedig egy képzeletbeli rangsorban szerintem a Business és a Cockney Rejects egy szinten állnak, ezért akit tavaly az érdekelt, az idén erre is jöhetett volna, de úgy

látszik, ezt ők máshogy gondolják. Egyébként a színpad elé már felhúztak egy kordont, úgyhogy nem lehetett csak úgy felmászkalni, mint tavaly. A biztonsági sávban pedig egy fekete őr állt, rögtön meg is jegyezte Brusi, hogy mit szoltak volna a tavalyi náci punkok, akik Grazban voltak Cockney Rejectsen, ha ott is ilyen biztonsági ember állt volna. Erről az arcról még később mesélek, ő sem volt egyszerű figura.

A magyarok, akikkel beszéltünk, felhívták a figyelmünket, hogy a koncert után menjünk át a kocsmára részlegbe, ahol lesz afterparty. Először egy punkrock zenekar játszott, aztán miközben kint várakoztam, hirtelen ismerős dallamok csapták meg a fülemet, ugyanis a Wiens No.1 kezdett játszani, legalábbis az énekes dalolt, a többi tag nem hiszem, hogy ugyanaz lett volna, és csak két-három számot pörgettek, amiket ismertem is, de még a top slágerre, a *Hooligans in Uniformra* se mentem be, ezt utólag bánom.

Szóval itt a helyen történtek a további érdekes dolgok. Ugyebár egy óra is volt, mikor kezdődött az afterparty, de az élő koncert hamarosan véget ért, és valami érdekes elektró zene ment, vagy valami durva metál, kb. egyik sem illett oda, úgyhogy nem emlékszem pontosan, mi is történt. Volt egy srác, akinek majd lecsúszott a gatyája, de órákon keresztül ott táncolt szünet nélkül, Brusi szerint tuti speedezett. A fekete biztonsági őr is megjelent, és a zord külső mögül előkerült a partiarc, mintha csak diszkóban lett volna, két csajjal nyomta a táncot. Egy szerencsétlen csóka meg úgy be volt rúgva, hogy oldalt lefeküdt egy padra, a haverjai meg kezdték megszabadítani a ruháitól, először még csak le-lehúzták a gatyáját, aztán már a fasza is kilógott. Mindeközben a Cockney tagjai kint ültek egy lépcsőn, valahogy nem akarózkodtak nekik távozni, mentek is hozzájuk beszélgetni az emberek. Aztán hajnali 3 felé épp egy holtponthoz köszöntött be fáradtság tekintetében, s csak magam elé bámultam lehajtott fejjel, amikor az egyik Cockney roadie már sokadik alkalommal jött be sörért, amit a zenekarnak vitt, és odajött hozzám a West Ham mezem miatt, be akart mutatni a zenekarnak. Ebbe bele is egyeztünk, úgyhogy kivezetett minket hozzájuk, és mikor odaszólt Stinky-nek, ő poénból megjegyezte rám nézve, hogy igen, téged láttalak is a színpadról. Mondjuk tényleg vicces megjegyzés volt, még ha igazságtartama kevés lehetett. Bemutatkoztunk, kezeltünk, említettük, hogy magyarok vagyunk, teljesen közvetlenek voltunk. Aztán még a testvérét, Mickey-t megkérdeztem arról, hogy miért nem játszottak még egy számot, amire azt válaszolta, hogy nem volt idejük. Ezt nem nagyon értettem, mert ők voltak az utolsó zenekar, egy szerintem simán belefért volna, de hát ők tudják. Ezután a roadie valamiért nagyon gyorsan eltűntetett minket onnan, s folyamatosan mondogatta (még mindig a mezem miatt), hogy nagyon büszke rám. Amúgy először azt ajánlotta fel, hogy csináljunk egy közös képet a zenekarral, és megkérdezte, hogy van-e gépünk, de sajnos nem volt, úgyhogy meg kellett elégednünk a kézfogással, számomra ez is sokat jelentett. A banda még vagy fél óráig ott ült kint, aztán hirtelen eltűntek. Jó volt látni, hogy a legendás zenekarok közül van még olyan, akik egy koncert után kiülnek, és végigsöröznek, cigiznek és beszélgetnek az időt, nem vonulnak a szállásra, vagy nincsenek bezárkózva a backstage-be alkohol nélkül. Lassan világosodott, az emberek kezdtek eltűnedezni, mi is útnak indultunk valamikor 5 környékén, hogy elérjük az első vonatot. A villamosvonalhoz kiérve megtörtént velem az, amire még sohasem volt példa, sikerült elaludnom a megállóban ülve. Szerencsére nem tartott sokáig, és pont felébredtem az érkező szerelvény zajára, de felszállva tovább tartott a bóbiskolás. Aztán leszállva a vasútnál, még korán érkeztünk, mert jó 20 perc volt a vonat indulásáig, amikor betolatott, körülbelül rögtön sikerült elaludnom, s csak a kalauz ébresztett fel Hegyeshalom után. Pedig kora reggelre már egész jól voltam, csak szimplán a fáradtság lett úrrá rajtam. A koncert rövidségét és a kevés embert leszámítva talán ez volt a legérdekesebb bécsi kirándulás, hiszen ahogy leírtam, rengeteg furcsa dolog történt, melyeket megélni még jobb volt, mint leírni, vagy majd később elolvasni. Nem bántam meg, hogy kimentünk, hiszen még egy legendát láthattam élőben. És ismét a garancia, hogy jövőre menni kell a következő Teenage Riotra.

